THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.
All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. IX, No. 17 JUNE 15, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

De Liefdevrucht Des Geestes

Maar de vrucht des Geestes is de liefde.
Gal. 5:22.

Staat dan in de vrijheid!

Wordt niet weder met het juk der dienstbaarheid bevangen!

Want, broeders, tot vrijheid zijt gij geroepen! Heerlijke, blijde, zalige roeping!

De erfgenaam was groot geworden. Zoolang als hij een kind was, verschilde hij in niets van een dienstknecht. Onder voogden en verzorgers was hij gesteld, dienstbaar onder de wet.

Van stap tot stap werd hij toen geleid, op den weg der schaduwen werd elke stap voor hem bepaald. Overal, in huis en op het veld, in Jeruzalem en in den tempel, in oorlog en in vrede, in krankheid zoowel als in gezondheid, ten opzichte van gebed, muziek en gezang, trompetgeschal en bazuinklank, met betrekking tot dagen en maanden en jaargetijden, tot altaar en offerande, hetzij hij gewoon Israeliet, Leviet, priester, profeet of koning was, — overal en altijd, van den achtsten dag na zijne geboorte af aan en van den morgen tot den avond, nam de voogd der wet het kind bij de hand, hield het aan den leiband, om het te doen wandelen in de wegen des Verbonds!

Altijd had die wet haar wijzende, gebiedende, vermanende of dreigende vinger omhoog . . . .

Waar het kind zich ook wendde, overal hoorde het de stem van zijn voogd: "Gij zult! Gij zult niet!" . . .

De erfgenaam was wel heer van alles, maar hij liep met het zware juk der dienstbaarheid om de schouderen. En dat juk knelde! Het begon steeds meer te knellen, naarmate het openbaar werd, dat die voogd der wet nimmer te bevredigen was!

En thans was de erfgenaam meerderjarig geworden! En op den dag zijner meerderjarigheid, toen de dag van het Pinksterfeest ten volle was aangebroken, had men feest gevierd. De voogd was afgedankt. De erfgenaam, nu niet meer een kind, was vrij geworden! Tot hem werd gezegd: Gij zijt tot vrijheid geroepen!

Nauw kon de voogd zijn vorige positie verlaten; keer op keer trachtte de wet haar heerschappij weer te doen gelden over haar vroeger pleegkind . . . .

Doch de erfgenaam werd gewaarschuwd: Wordt niet meer met het juk der dienstbaarheid bevangen!

Staat in de vrijheid, waarmede u Christus heeft vrijgemaakt!

Heerlijke roeping!

Wandelen in de vrijheid!

Heerlijk, voorwaar, is de vrijheid; maar ook zoo gevaarlijk als heerlijk!

Het juk der wet mocht dan knellen, het was toch veilig om altijd den weg te zien uitgestippeld en afgebakend, om aan de hand van den tuchtmeester te wandelen.

En de vrijheid moge heerlijk zijn, het kost inspanning van krachten, het kost ook veel strijd en worsteling, om door eigen, waarachtig vrije wils-beschikking den weg te kiezen en te houden, den rechten weg, den weg van Gods Verbond. Overal toch voeren zijpaden van den weg der vrijheid af, paden der ijdele filosofie, paden van verleiding des vleesches, van de lust der oogen en de grootheid des levens, schoone paden, wijd en effen; terwijl de weg der vrijheid niet zelden steil en schier onbegaanbaar is, een weg van strijd en lijden, van zelfverloochening en kruisdragen, een weg, waarin men zijn leven verliest! . . . .

En daar komt nog bij, dat de werkingen des vleesches, overspel, hoererij, ontuchtigheden, afgoderij, venijngeving, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen, nijd, moord, dron-

kenschap en brasserijen, ook nog den erfgenaam, die geen kind meer is en thans in de vrijheid wandelen moet, tot vrijheid geroepen is, van binnen uit bekampen, zoodat het vleesch tegen den Geest en de Geest tegen het vleesch strijd voert . . . .

Hij doet niet hetgeen hij wil! . . . .

Daarom is de roeping tot vrijheid wel een heerlijke, maar ook een zware roeping!

Geen wonder, dat, zooals zijn vroegere tuchtmeester ouder gewoonte hem nog wel eens weer onder het juk der dienstbaarheid wil brengen, de erfgenaam zelf nog wel eens geneigd zich gevoelt, om zich dat juk maar weer om de schouderen te laten werpen . . . .

En wel is de vermaning altijd op haar plaats: Wordt niet weder met het juk der dienstbaarheid bevangen!

Maar niet minder deze andere: Gebruik de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vleesch!

Tot vrijheid geroepen!

Zal de erfgenaam die roeping kunnen opvolgen? Zal hij door de vrijheid kunnen wandelen in de wegen des Heeren?

Ja, toch! Want hij is vrijgemaakt door de wet des Geestes des levens!

En de vrucht des Geestes is liefde!

En liefde is vrijheid!

De liefde!

Zoo geheel zonder verdere bepaling staat het daar: de vrucht des Geestes is liefde.

Vraagt gij: welke liefde? wat soort liefde? liefde van wien, voor wat, tot wien? Gij vraagt zoo, omdat gij in uwe onwetendheid vraagt. Want de liefde is één. Ze is eenig. Ze is niet veelsoortig. Ze is altijd dezelfde, waar ge haar ook aantreft. Dezelfde in oorsprong, in karakter, in voorwerp, in werking, in openbaring....

Want de liefde is altijd uit God, tot God! . . . .

Want God is liefde!

Ze is niet een band des bloeds, zooals de natuurlijke liefde; ze is niet het natuurlijk zich aangetrokken gevoelen tot elkander; ze is geen geven van zichzelven aan elkander zonder meer; ze is geen verbond, dat ge sluit; ze is geen vrucht van menschelijk denken, ze bloeit niet op den wortel van het natuurlijk menschelijk willen; ze laat zich niet in het leven roepen door overreding. Ze is de band der volmaaktheid! Ze is die groote, rijke, heerlijke, geweldige, onverwinlijke, alles voor zich opeischende, geestelijk-ethische macht, waardoor twee of meer personen, redelijk-zedelijke naturen, zich bewegende in de sfeer des lichts, der geestelijk-ethische volmaaktheid, der waarheid, der gerechtigheid, der heiligheid, elkander zoeken en vinden, elkander kennen en minnen, in elkander behagen scheppen en met elkander gemeenschap hebben, omdat ze volmaakt, geestelijk-ethisch volmaakt zijn! In de duisternis moge bondgenootschap zijn, er is geen liefde. De liefde verblijdt zich nooit in de ongerechtigheid; zij verblijdt zich in de waarheid! Indien wij in het licht wandelen gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander! . . . .

Daarom is de liefde Goddelijk, altijd, overal!

Daarom is, in den hoogsten zin des woords, de liefde een liefde van God tot God! Want God is goed! Volmaakt goed! Eeuwig goed! Oneindig goed! Voor ons onuitsprekelijk goed! Hij is een licht en er is geen duisternis in Hem. Hij is louter waarheid, gerechtigheid en heiligheid. En Hij is in Wezen één, maar in Personen drie. De Vader projecteert Zich eeuwiglijk in den Zoon, de Zoon is eeuwiglijk het uitgedrukte beeld van des Vaders zelfstandigheid. En de Geest gaat uit van den Vader tot den Zoon en keert van den Zoon eeuwiglijk weder tot den Vader. En de vrucht des Geestes is liefde, eeuwige Goddelijke liefde, het eeuwig-volmaakte zoeken en vinden, lieven en minnen Gods van Zichzelven; het behagen scheppen Gods in Zichzelven, omdat Hij de volmaakte is! Liefde is de band der volmaaktheid, in den hoogsten zin waar God Subject en Object der liefde is. De liefde van God tot God! . . . .

Dat is het eigenlijke wezen der liefde!

Ook als de liefde Gods eene liefde wordt tot ons, tot Zijn volk!

Want wel vindt die liefde ons, en ontfermt zich die liefde over ons, als wij nog dood zijn door de zonden en misdaden en vijanden Gods. Maar, vergeet het toch nimmer, God heeft van Zijn volk een eeuwig beeld geprojecteerd in Zijn raad, in Christus, overeenkomstig het Beeld Zijns Zoons. Dat volk is verordineerd, geroepen, gerechtvaardigd, geheiligd, verheerlijkt. In dat volk, zooals Hij het in Christus heeft verkoren en eeuwiglijk gekend, ziet Hij geen ongerechtigheid. Dat volk heeft Hij eeuwiglijk lief, door den Zoon, in den Geest, zoekt Hij, vindt Hij, maakt Hij het voorwerp van Zijn eeuwig welbehagen . . . .

De band der volmaaktheid!

Ook dan als die liefde Gods tot God, en tot ons om Zijns Naams wil, de liefde wordt van God tot ons *in* ons!

Want zoo smaken wij die liefde Gods in ons allereerst. Als de liefde Gods in onze harten wordt uitgestort, dan is zij niet allereerst een liefde van ons tot God, maar een liefde van God tot ons, Zijne eeuwige liefde tot ons, die wij ervaren, die wij kennen en smaken. Want Hij heeft Zijne eeuwige liefde *tot* ons geopenbaard in het aangezicht van onzen Heere Jezus Christus, in Zijn kruis en opstanding en verheerlijking, als eene liefde, die ons wel raakt, als wij nog zondaars zijn, maar die ons toch zoekt en trekt en vindt, tot we gewasschen zijn van ongerechtigheid door het bloed der verzoening. En Hij stort Zijne liefde tot ons in onze harten uit, zoodat onze belijdenis niet eerst is: wij hebben God lief, maar: God heeft ons liefgehad. En Hij doet dit door den Geest, Dien Hij ons gegeven

heeft. De liefde is ook dan, en smaken wij ook dan als de band der volmaaktheid. En de vrucht des Geestes is liefde . . . .

Ook dan, als die liefde Gods in ons eene liefde wordt tot God!

En om Gods wil eene liefde tot elkander, tot de broederen!

Ook dan is de liefde de band der volmaaktheid!

Want dan hebben we God lief, die God is! Geen afgod onzer eigene verbeelding en naar ons eigen beeld, maar God, Die waarlijk God is, omdat Hij God is, omdat Hij goed is, de Goede, de Volmaakte, de Waarachtige, de onveranderlijk Rechtvaardige, de smetteloos Heilige, de vreeselijk-Goede God, Die een ontoegankelijk licht bewoont, Die te prijzen is in der eeuwigheid. Dan hebben we Hem lief *omdat* Hij goed is! Dan zoeken we Hem met ingespannen krachten, dan vinden we Hem in verootmoediging en verbrijzeling des harten in het aangezicht van Jezus Christus onzen Heere, dan hebben we ons gansche behagen in Hem en wordt het onze spijze om Zijnen wil te doen!

En dan hebben we ook gemeenschap met elkander in het licht.

Dan is er liefde tot elkander, omdat we in elkander Zijn beeld zien en in de sfeer des lichts elkander kennen, zoeken en vinden en minnen.

De liefde, niet als zoet gevlei en zondige omhelzing van elkander in de duisternis.

Maar als een geweldige, alles overwinnende, waarachtig vrijmakende macht.

En overal en altijd is die liefde wezenlijk een en dezelfde!

Ze is altijd uit God; want God is liefde!

Ze is altijd tot God; want Hij is goed!

De geheel eenige liefde!

De vrucht des Geestes is liefde!

Ze is geen vrucht van menschelijke overreding, want ze is uit God, de trilling van het Verbondsleven Gods in ons.

Van nature zijn wij hatelijk en elkander hatende. Wij leven in de sfeer des vleesches en wandelen naar het vleesch. En het bedenken des vleesches is vijandschap tegen God en haat tegen elkander. Want de werken des vleesches zijn openbaar. Ze zijn onreinigheid en vuilheid, haat en nijd en moord en doodslag, ketterij en afgoderij en dergelijke. In die duisternis is geen liefde, geen licht, geen leven; daar is de dood, vijandschap, een liefhebben der zonde, de haat . . . .

In die duisternis baat geen menschelijke overreding om lief te hebben.

Maar de vrucht des Geestes is liefde!

Hij is de Geest Gods, de derde Persoon in de Goddelijke Drievuldigheid, Die eeuwiglijk uitgaat van den Vader tot den Zoon en van den Zoon tot den Vader, in Wien de Vader eeuwiglijk zegt: Gij zijt Mijn Zoon; door Wien de Zoon eeuwiglijk roept: Abba, Vader! Hij is ook de Geest van den verhoogden Heiland. Want als onze Heere verhoogd werd aan de rechterhand des Vaders, heeft Hij de belofte des Heiligen Geestes ontvangen; en door dien Geest is de Heiland de levendmakende Geest geworden. En Hij is als de Geest Gods in Christus, als de Geest van Christus uitgestort in de gemeente, om eeuwiglijk bij haar te blijven en in haar te wonen . . . .

En de vrucht des Geestes is liefde!

De liefde Gods tot ons in ons; de liefde Gods in ons tot God; de liefde Gods in ons tot elkander.

De band der volmaaktheid!

De vrucht des Geestes, niet onze vrucht is en blijft de liefde.

Niet zoo is de verhouding, dat de Geest eenmaal de liefde in ons werkt, en dat wij nu die liefde in onszelven bezitten; maar zoo, dat die Geest Gods in Christus eeuwiglijk in ons blijft, woont, werkt, vrucht draagt in en door ons . . . .

Ik leef, doch niet meer ik, Christus leeft in mij!

Hij de wijnstok, wij de ranken!

De vrucht is van Hem, door den Geest; wij worden verwaardigd om haar te dragen.

En in het dragen van die vrucht zijn wij zalig!

Eeuwiglijk!

Staat dan in de vrijheid!

Wordt dan niet weer met den last van het knellende en vernederende juk der dienstbaarheid bevangen!

Want gij zijt tot vrijheid geroepen!

De erfgenaam is geen kind meer. Hij gelijkt niet meer op een dienstknecht. Hij is heer van alles. Hij loopt niet meer aan den leiband. Hij heeft lief en wil den wil doen des Vaders. Want de volheid des tijds is gekomen. En als de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon gezonden, geworden uit eene vrouw, geworden onder de wet; en Hij heeft den Geest Zijns Zoons uitgezonden in onze harten, die roept, die eeuwiglijk roept: Abba, Vader!

En door dien Geest is de erfgenaam waarlijk vrij geworden!

Want de vrucht des Geestes is liefde. En waar liefde is, daar is vrijheid, daar is de vervulling der wet.

De Heere nu is de Geest! En waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid!

Thans staat het leven der vrijheid nog in het teeken van strijd en worsteling. Want de Geest begeert tegen het vleesch . . . .

Straks komt de volle vrijheid der overwinning.

Het eeuwig, zalig liefdeleven!

H. H.

EDITORIALS

Het Evangelie

OF

DE JONGSTE AANVAL OP DE WAARHEID DER SOUVEREINE GENADE

VII

Het Evangelie, Naar de Schriften

(Vervolg)

Als het Evangelie naar de Schriften de blijde boodschap aangaande de belofte is, dan ligt het wel in den aard der zaak, dat de inhoud dier belofte Gods ook de inhoud van het heilig Evangelie moet zijn. Nu kunnen we uit dit oogpunt den inhoud des Evangelies onderscheiden naar zijn voorwerpelijke en onderwerpelijke zijde. Voorwerpelijk is de centrale inhoud der belofte en dus ook des Evangelies Christus en alle Zijne weldaden. Christus is tegelijk de Erfgenaam der Belofte, want immers God zegt niet "en de zaden" als van velen, maar "en den Zade," hetwelk is Christus; en de vervulling der Belofte, want Hij is het beloofde Zaad, waarop de erfgenamen der Belofte al hun hope vestigen. En Hij is de vervulling der Belofte, omdat God door en in Hem Zijn eeuwig verbond realiseert. Daarom moet in het Evangelie Christus worden verkondigd in al Zijne beteekenis, naar Zijne vleeschwording, Zijn persoon en naturen, Zijne ambten en betrekking tot Gods verbond en koninkrijk, naar Zijn Woord, waarin Hij ons den vollen raad Gods aangaande onze verlossing heeft geopenbaard, naar Zijn werk, Zijn lijden en sterven, Zijne opstanding en verheerlijking aan de rechterhand des Vaders, Zijne regeering en macht over alle dingen en Zijn wederkomst ten oordeel, om alle dingen nieuw te maken en den Vader te onderwerpen. En het Evangelie verkondigt dan, dat God in Christus de wereld met Zichzelven heeft verzoend, hunne zonden hun niet toerekenende, en bidt van Christus wege: Wees met God verzoend! (De Engelsche vertaling: "Be reconciled with God" is hier beter dan de Nederlandsche: "Laat u met God verzoenen".) Heyns wil van deze verzoening "eene mogelijkheid van verzoening" maken, geheel in overeenstemming met zijn algemeen aanbod. Maar dit is niet naar den woorde Gods. Wie de mogelijkheid van verzoening verkondigt, verkracht het Evangelie. Want het Evangelie is de vervulling van de Belofte Gods door God. De verzoening is een voldongen feit. Negentien honderd jaren geleden was God in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende, en de "wereld" is dus verzoend.

We moeten dit goed verstaan, want de zuivere verkondiging des Evangelies staat hiermee juist op spel. Verzoening is de objectieve uitdelging van onze schuld door voldoening in het bloed van Christus. Het is daarom dan ook louter een daad Gods. Het is geen feit, dat tot stand komt door een daad van Gods zijde en een daad onzerzijds. Het komt tot stand alleen door God. Onder menschen is verzoening een wederkeerige daad. Menschen kunnen geen zonde uitdelgen. Daarom verzoenen menschen zich met elkander. Maar dit mag nimmer worden toegepast op de idee van verzoening met betrekking tot God en Zijn volk. Wij verzoenen God niet. Wij verzoenen onszelven ook niet met God. Ook verzoent God Zichzelven niet. Al deze verwarde en verkeerde voorstellingen vindt men niet zelden in geschrift en prediking. En door al zulke scheeve voorstellingen komt men altijd weer het Arminianisme in het gevlei. Neen, er is maar ééne zuivere, Schriftuurlijke voorstelling van de verzoening: God heeft ons met Zichzelven verzoend. De verzoening is geen mogelijkheid, maar een voldongen feit. Wij gaan in de verzoening in door het geloof. Maar nooit mag de verzoening als zoodanig worden voorgesteld als eene mogelijkheid, noch wat de kracht en volkomenheid dier verzoening, noch ook wat de deelgenooten der verzoening betreft. Want Christus is voor de uitverkorenen gestorven, God heeft door het bloed van Christus de uitverkorenen met Zichzelven verzoend, hunne zonden hun niet toerekenende. Die verzoening is dus ook niet conditioneel. Zij hangt niet af van ons geloof; zij komt niet tot stand door ons geloof; zij wordt door ons ongeloof niet teniet gedaan; ze is in al haar beteekenis een historisch feit, de vervulling der zekere belofte Gods, en moet als zoodanig worden verkondigd.

En dit is niet slechts waar van het objectieve heilsfeit der verzoening, maar van heel de centrale vervulling van de zaligheid in Christus Jezus, van de opstanding en hemelvaart en zitting ter rechterhand Gods en de overwinning en regeering van Christus over alle dingen. Christus' opstanding is de opstanding der uitverkorenen, want zij zijn in Hem en Hij is hun hoofd. Wij zijn dan ook met Hem opgewekt en met Hem gezet in den hemel, wij hebben met en in Hem de overwinning en zijn meer dan overwinnaars door Hem, Die ons heeft liefgehad. Het is dan ook niet juist om te spreken van strijdende en triumfeerende Kerk, want ook de Kerk op aarde is triumfeerend. Wij *zijn* gekomen tot den berg Sions en de stad des levenden Gods, tot het hemelsche Jeruzalem en de vele duizenden der engelen; tot de algemeene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; en tot den Middelaar des nieuwen verbonds, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel, Hebr. 12:22-24. Dit alles behoort tot den inhoud van het Evangelie Gods, dat Hij verkondigt aangaande Zijnen Zoon. Het is de vervulling der belofte, die door het Evangelie verkondigd wordt en moet worden.

Maar er is ook eene onderwerpelijke zijde aan het

Evangelie, dat naar zijn inhoud de vervulling der Belofte is. Tot den inhoud der Belofte behoort ook, dat God ons al de weldaden des heils in Christus Jezus metterdaad deelachtig maakt en dat wel door den Geest Gods als Geest van Christus. De belofte toch is ook de belofte des Heiligen Geestes. En deze belofte des Geestes is weer allereerst en centraal vervuld in onzen Heere Jezus Christus en daarna en door Hem ook aan de gemeente, die Zijn lichaam is. Hij heeft de belofte des Heiligen Geestes ontvangen en dien Geest uitgestort in de gemeente op den Pinksterdag en is door dien Geest komen wonen in de zijnen. En het is door dien Geest, dat Hij Zichzelven en al Zijne weldaden mededeelt aan de gemeente. Daarom behoort ook al het werk des Heiligen Geestes tot de belofte, tot den inhoud des Evangelies en tot ware Evangelie-prediking. De wedergeboorte en de krachtdadige roeping door het Woord tot het waarachtige leven en licht, de rechtvaardigmaking en de heiligmaking met de volharding ten einde toe en de eindelijke verheerlijking, het leven, de liefde, het geloof en de hope en alles, wat tot het leven des Geestes van Christus behoort, zooals Hij het in de gemeente verwerkelijkt, — dit alles behoort bij den inhoud der belofte Gods aan Zijn volk en dient te worden verkondigd als het werk Gods, het zekere werk Gods in ons door Zijne genade, in de prediking des Evangelies. Ook hier doet gij aan het werk Gods te kort, zoo ge dit zoudt willen voorstellen als een onzeker of conditioneel aanbod. Zoomin als de objectieve heilsweldaden in Christus ooit mogen worden voorgesteld als voor hare realiseering afhangende van den wil des menschen, zoomin kunnen ook de onderwerpelijke weldaden der zaligheid ooit worden verkondigd als een algemeen aanbod. God, Die niet liegen kan, heeft ook deze weldaden belooft aan de erfgenamen der belofte en hun ze met een eed bezworen. Dat God de belofte des Heiligen Geestes aan de uitverkorenen vervult, even zeker als Hij ze centraal heeft vervuld aan Christus, moet worden verkondigd in de prediking des Evangelies.

Wij verstaan zeer wel, dat de inhoud van de zaligheid, dat het heil van Gods verbond en koninkrijk een geestelijk-ethisch karakter draagt en dat wij in het geheel van Gods werk ter zaligheid zijn opgenomen als redelijk-zedelijke wezens. Ware het werk der zaligheid eenvoudig een verlossing van de hel en een opgenomen worden in den hemel, dan zou het ten slotte buiten ons om kunnen gaan in de zin, dat ons innerlijk zieleleven, ons zedelijk bewustzijn niets met de zaligheid had uit te staan. Doch thans is het anders. Door het werk der zaligheid worden wij overgezet uit de duisternis in het licht, uit den dood in het leven. Er heeft door dat werk een tot in den wortel van ons leven en van onzen persoon ingrijpende verandering plaats. Een verandering in onze rechtelijke en geestelijk-ethische betrekking tot God! Daarom komt dat geestelijk heil tot ons als redelijk-zedelijke schepselen. Daarom komt het tot ons door het Woord Gods. En door dat Woord spreekt God ons toe. Hij draagt door het Woord het heil ons bewustzijn binnen. Hij spreekt ons toe. Hij richt Zich door het Woord tot ons verstand. En Hij plaatst Zich met dat Woord voor onzen wil. Hij leert, verlicht, onderwijst, openbaart, waarschuwt, eischt, vermaant, roept tot gehoorzaamheid des Evangelies, noodigt uit, lokt, bidt zelfs, bemoedigt en vertroost, wekt op en roept tot den strijd des geloofs ten einde toe. Nooit zijn wij stokken en blokken. Ook de verkondiging des Evangelies plaatst ons altijd weer voor het onvermijdelijke: Ja en Neen! En waar die verkondiging des Evangelies door menschen tot veel meer personen komt dan de uitverkorenen, worden de goddelooze verworpenen ook genoodzaakt om Ja en Neen te zeggen, komt de zonde tot openbaring zonde te zijn, en wordt God gerechtvaardigd als Hij oordeelt. Maar dat verandert aan het feit niets, dat de prediking des Evangelies geen algemeen aanbod Gods aan alle menschen is, maar de verkondiging van den inhoud der Belofte, die God aan de erfgenamen der belofte zekerlijk vervult.

Zoo is het ook te verstaan, dat dit Evangelie wel van den aanbeginne der historie er geweest is en verkondigd is geworden door den Heere God, maar dat zijne vervulling toch in den weg van een historisch proces tot stand is gekomen. Daarom spreekt ook de Catechismus van "het heilig Evangelie, hetwelk God zelf eerstelijk in het paradijs heeft geopenbaard, en daarna door de heilige patriarchen en profeten heeft laten verkondigen, en door de offeranden en andere ceremoniën der wet laten voorbeelden, en ten laatste door Zijn eeniggeboren Zoon vervuld." Twee dingen gaan in de historie des heiligen Evangelies altijd samen: God vervult de Belofte en verklaart aan de erfgenamen der Belofte, wat Hij doet, dat is, Hij verkondigt hun het Evangelie.

Zoo was het reeds bij het ondergaan der zon in het eerste Paradijs en het wegzinken der wereld in den nacht van zonde en ongerechtigheid. Schoon was het geweest in het Paradijs. Een beeld der hemelsche dingen, niet die dingen zelf, had God geformeerd in den aanbeginne der wereld. Want Adam was een voorbeeld Desgenen, Die komen zou. Hij was uit de aarde aardsch, niet de Heere uit den hemel. De boom des levens was een voorbeeld van den Boom, die in het midden van het Paradijs Gods is. Het Paradijs zelf was een beeld van Gods eeuwige woning bij de menschen, zooals deze straks in volle hemelsche heerlijkheid zal worden geopenbaard. Maar ook dat beeld was schoon en de eerste mensch, al was hij uit de aarde aardsch, smaakte toch het leven der vriendschap Gods en kon als vriend-knecht Gods regeeren over de aardsche werken van Gods handen. De ochtendzon der schepping scheen in heerlijken glans. Doch de zon ging weer onder toen ze nauw was opgegaan. Ze ging aan de oosterkimme onder, in den morgen der schepping. Adam verzonk in een nacht van ellende, van schuld en zonde, van vloek en lijden en dood, waaruit geen uit-

komst mogelijk scheen. En hij droeg het zaad der belofte in zijne lenden. Met hem gingen ook de erfgenamen der Belofte onder in den nacht van vreeselijk lijden, die door den val over de wereld zijn donkere vlerken spreidde. Doch God had wat beters dan het eerste Paradijs over hen voorzien en dat betere begint ook aanstonds in vervulling te gaan. God begint het werk van Zijn heilig Evangelie. En Hij verkondigt aan de erfgenamen der belofte ook aanstonds, wat Hij doet: "Ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw en tusschen uw zaad en haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen en gij zult het de verzenen vermorzelen." Het is de allereerste verkondiging van het heilig Evangelie, de verkondiging der belofte, dat de Zon straks weer zal opgaan en dan in eeuwigen en heerlijken glans!

Met die belofte des heiligen Evangelies moeten de erfgenamen der Belofte den nacht in en wandelen als pelgrims des nachts in deze donkere wereld, levende in de hope. De nacht is donker en de strijd met de kinderen der duisternis en de nacht der zonde is zeer bang, doch zij wandelen door het geloof in het lichtpad van het heilig Evangelie. En schoon de weg donker is, het licht van de Belofte wordt steeds helderder. Want God gaat steeds voort de belofte te vervullen; en naarmate zij de eindelijke vervulling nadert verkondigt Hij ook in steeds rijker Evangelie Zijn werk aan de erfgenamen der belofte. Zoo was het dóor en vóor den vloed. Zwaar drukte de vloek op de wereld en op den grond, dien de Heere vervloekt had; bang was de strijd van het zaad der belofte met de kinderen der duisternis; maar in Noach komt een zaad, dat hen troosten zal over dien vloek en in dien strijd en hun ruste zal geven. Hij vindt genade in de oogen des Heeren. Hem maakt God overwinnaar en erfgenaam der wereld, als Hij hem redt door het water van den zondvloed. Met hem en met zijn zaad richt God Zijn verbond op en Hij verkondigt hem het heilig Evangelie, gevende hem het teeken er van in den boog, die over de wolken wordt getrokken, belofte van den eindelijk doorbrekenden dag door den nacht van vloek en lijden en dood. Geen gemeene-gratie teeken, maar teeken van Gods belofte aan de erfgenamen der belofte, dat zij erfgenamen der wereld zullen zijn, is die boog in de wolken; teeken van de doorbrekende en alles overwinnende genade; teeken van het heilig Evangelie.

Donker is de nacht en bang is de worsteling, als de machtigen der wereld zich in trotsche hoovaardij opmaken om den toren te bouwen, die tot den hemel reikt, als de machtige, zondige mensch zich opmaakt om zijn koningschap te handhaven en te realiseeren in de vervloekte wereld. En ook daarna, als God de poging der wereld heeft verijdeld en Zijn vriend Abraham heeft geroepen uit Ur en Haran, blijft het toch donker. Want in de werkelijkheid werd Abram met Izak en Jacob, vreemdeling op aarde. De heilige patriarchen woonden in tenten en hebben de belofte niet verkregen. Doch in het licht des Evangelies dat God hun verkondigde hebben ze de belofte van verre gezien en hebben geloofd en zijn in het geloof gestorven. Donker is het als straks het zaad Abrahams in Egypte wordt verdrukt en met den ondergang bedreigd. Doch de Heere vervult de belofte aan Abraham en zijn zaad geschied. Hij leidt Israel uit het diensthuis uit door Zijn groote kracht. Hij leidt hen door de bange woestijn door den Engel Zijns aangezichts, naar het land der Belofte. Daar woont Hij te midden van Zijn volk. Daar verkondigt Hij geduriglijk de Belofte in type en schaduw, maar de werkelijkheid toefde nog. En ook de schaduw verdwijnt straks. Meer en meer wordt het duidelijk, dat in het aardsche Kanaan de ruste, die er overblijft voor het volk van God, nog niet werd verkregen. Israel gaat straks in ballingschap. De glorie van Davids huis taant en verdwijnt. De tempel wordt verwoest. De Godsstad valt in puin. Maar ook in die bange Babylonische ballingschap bleven de erfgenamen der Belofte toch uitzien naar de eindelijke vervulling. Want naarmate de schaduwen verdwenen, verkondigde God in steeds duidelijker termen, dat de tijd nabij is en dat het beloofde Zaad spoedig komen zal. Een overblijfsel keert straks uit Babel terug, doch om de speelbal der omliggende volken te worden. En in den vreeselijken tijd van Antiochus Epiphanes worden de erfgenamen der belofte den ganschen dag gedood. Waarlijk het scheen alsof het licht nimmer zou opgaan over Sion. Doch op hope tegen hope bleef men uitzien naar de vervulling der belofte, wandelende in het licht des Evangelies. En met steeds sterker gespannen verwachting vroeg men den Godsmannen van ouds: Wachter, wat is er van den nacht?

En de Heere God vervult de Belofte! Als de nood op het hoogst schijnt, als er van het huis van David nog slechts een wortel in dorre aarde is overgebleven, als de schepter schier van Juda is geweken, als er geen kracht over is om te baren, vervult God de Heere het heilig Evangelie en wordt Immanuel te Bethlehem geboren. En weer gaat de verkondiging des Evangelies met de vervulling der Belofte gepaard. Wie zou ook maar het flauwste vermoeden hebben, dat daar in Bethlehem het Wonder der Genade is geschied en dat in dat kindeke in de kribbe de vervulling der belofte mag worden aanschouwd? Maar de engelen dalen neder, om den herderen, erfgenamen der belofte, die misschien, ja, zeer waarschijnlijk herhaaldelijk hadden gevraagd en onderzocht naar den tijd der Belofte, het heilig Evangelie te verkondigen. En scharen van hemelboden doen den nacht weergalmen van het lied des eeuwigen dageraads: Eere zij God in den hooge; vrede op aarde; in menschen des welbehagens! Doch straks gaat de Zon nog weer onder! Hij, van Wien de erfgenamen des Belofte hadden gehoopt, dat Hij Israel verlossen zou, gaat de diepte des lijdens in en wordt door goddelooze handen aan het kruis genageld en gedood. Donker, ontzettend donker is het bij het kruis van Golgotha. Maar de erfgenamen der Belofte hadden het kunnen weten, het was hun immers verkondigd, dat de weg

tot het licht lag door de stikdonkere duisternis van het kruis des Heilands, dat de weg ten leven lag midden door Zijn dood. En de Belofte wordt vervuld! Want Hij wordt opgewekt uit de dooden; Hij wordt opgenomen in den hemel; Hij wordt verhoogd aan de rechterhand des Vaders en heeft thans een naam, die boven allen naam is. Het Zaad der Belofte is erfgenaam der wereld geworden!

Nog is de volle openbaring der vervulling van de Belofte niet daar. Nog altijd zijn er erfgenamen der Belofte, die in den nacht dezer wereld wandelen, gebukt onder het lijden dezes tegenwoordigen tijds. Doch God heeft hun thans het volle Evangelie verkondigd, de vervulling van de Belofte in den dag van onzen Heere Jezus Christus! Hij trekt hen uit de duisternis der zonde en des doods en doet hen door het geloof wandelen als gerechtvaardigden in Christus Jezus. Hij troost en bemoedigt hen in den strijd, doet hen wandelen als burgers des hemels, het oog om hoog en 't hart naar boven, uitziende naar den dag, wanneer de Heere hun God, die Zich niet schaamt hunlieder God genaamd te worden, omdat Hij hun een stad bereid heeft, alle dingen nieuw zal maken en de tabernakel Gods bij de menschen zijn zal, eeuwiglijk!

Dat is Evangelie!

De blijde boodschap aangaande de Belofte!

Het *Euangelion* der *Epangelia!*

Het Evangelie, dat God heeft verkondigd aangaande Zijnen Zoon. Het Evangelie van Jezus Christus, van de heerlijkheid des alleen zaligen Gods, van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus, het Evangelie des Koninkrijks, des vredes, der zaligheid. Het Evangelie, dat niet komt met een zwak en nietig aanbod, dat van menschen zou moeten afhangen voor de vervulling van zijn inhoud, maar met de blijde boodschap Gods aangaande de vervulling van de onuitsprekelijk rijke en eeuwig zekere Belofte aan Abraham en zijn zaad geschied!

Dat Evangelie nu moet worden verkondigd door menschen. Het moet worden gepredikt. Zoo leert het de Heilige Schrift. Heyns zelf stemt toe, dat de Schrift nimmer spreekt van een aanbod van genade. Het had hem tot nadenken moeten stemmen, inplaats van maar door te gaan met schrijven over de meest gebruikte termen van menschen, waardoor zij het Evangelie omschrijven of aanduiden. Het Evangelie kan niet worden aangeboden. In de eerste plaats reeds niet, omdat het naar zijn inhoud een belofte is en een belofte wordt door den Belover zekerlijk vervuld. Maar in de tweede plaats ook niet, omdat er letterlijk niets in het Evangelie is, hetzij ge het van zijn voorwerpelijke of van zijn onderwerpelijke zijde beschouwt, dat door den mensch vervuld kan worden. Het is, van het begin tot het einde, in zijn voorwerpelijke realiseering en in zijn onderwerpelijke toepassing, het Evangelie Gods. Maar ook lezen we nergens van zulk een aanbieding des Evangelies in de Heilige Schrift. En dat niet, omdat de Heilige Schrift van de verkondiging des Evangelies in het geheel niet spreekt. Integendeel, de Schrift spreekt hiervan dikwijls. Maar altijd gebruikt de Schrift een woord, dat verkondigen, prediken, getuigen, spreken, beteekent, nooit een woord, dat op aanbieden gelijkt. Van den Heiland lezen wij, dat Hij het Evangelie des Koninkrijks predikte, Matth. 4:23, 9;35; 24:15; 26:13. Paulus predikte het Evangelie onder de heidenen, Gal. 2:2; I Thess. 2:9; of hij spreekt het Evangelie tot hen, I Thess. 2:2; of hij betuigt het Evangelie der genade Gods, Hand. 20:24. Dikwijls ook wordt een woord gebruikt, dat eigenlijk beteekent *een blijde boodschap verkondigen,* zooals in I Cor. 15:1; II Cor. 11:7; Gal. 1:11; Openb. 14:6. Maar altijd is dezelfde gedachte uitgedrukt: het Evangelie moet eenvoudig worden verkondigd. Van een aanbod lezen we nergens.

En dat Evangelie moet ook zeer nadrukkelijk zoo worden verkondigd, dat de erfgenamen der belofte weten, dat het voor hen is bedoeld. In de praktijk is de verkondiging des Evangelies in den vorm van een aanbod van genade, zooals Heyns het wil, dan ook zeer verderfelijk. Het ligt wel in den aard der zaak, dat niet een enkele ziel meer dan zij, die God verkoren heeft door de prediking des Evangelies wordt behouden, want het is niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods. Ook al biedt Heyns zijn Evangelie en de genade Gods nog zoo breed aan, ook al bidt en smeekt hij de menschen om de genade Gods aan te nemen en al wringt hij zich in alle bochten, er wordt geen enkele ziel meer behouden, dan die God krachtdadiglijk roept. Heyns wint dus niets met zijn algemeen aanbod, want God doet niet naar het algemeen aanbod. Maar wel worden ook de uitverkorenen door zulk een slappe prediking niet opgebouwd en gesterkt en verzekerd van het vaste van Gods belofte voor hen. Daarom houden we vol, dat het Evangelie voor de erfgenamen der belofte is en dat het ook zoo moet worden verkondigd, dat zij met name worden genoemd. Niet, versta mij wel, alsof wij de meening zijn toegedaan, zooals sommigen ons al te dwaselijk hebben beschuldigd, als zouden wij alleen voor de uitverkorenen willen prediken. Dit zou niet alleen onmogelijk zijn, maar is ook tegen den wille Gods. De verkondiging des Evangelies is algemeen, al is ze ook nog zoo particulier van inhoud. Maar wel moeten de erfgenamen der belofte naar hunne geestelijke namen genoemd worden in de prediking des Evangelies, opdat ze zich de belofte mogen toeëigenen. Het zijn de treurigen Sions, de hongerigen en dorstigen, de vermoeiden en belasten, zij, die klagen vanwege hunne zonden, zij, die gelooven in den Heere Jezus Christus, die zalig worden. Want hunner is het Koninkrijk der hemelen. Zij moeten verzadigd en vertroost worden, en verzekerd in het geloof, wandelen in de hope des eeuwigen levens, strijdende den goeden strijd des geloofs, opdat niemand hunne kroon neme!

H. H.

Our Church Order

The Lesson of History

There are still a few matters remaining to which attention must be directed in connection with Article 11 of our Church Order. The article stipulates, it will be recalled, "that the Consistory as representative of the congregation, shall also be bound to provide for the proper support of the ministers." Here we have to do with a duty imposed by Christ upon His church. It is a duty no member may shirk. All without a single exception must, if able, contribute to the support of the service.

The action of the New Testament church that consists in its supporting the service, has a history that may be investigated with some profit.

During the life-time of the apostles the Christian churches, both separately and collectively, were in distinction from the Christian church of the Middle ages, without an independent source of income of their own. An institution of charity, let us say, possessing large estates or a huge sum of money on the revenues or interest of which it carries on, has, in distinction from organizations supported by free contributions, an independent source of income. Likewise an institution of learning with a million-dollar endowment fund and a disabled personage living on the interest his capital bears him. As was said, the Christian churches were at first without such a source of profit. Whatever money they needed to carry on their work, they received directly from their members. And among these members were also found people with means who, especially during the high tide of the spiritual life of early Christendom, came to the support of the service with their entire substance. As many of the members of the church at Jerusalem as were possessors of lands and houses sold them and brought the prices of the things that were sold, and laid them down at the apostle's feet. But that the number of rich in the early Christian churches were few may be gathered from various notices contained in the epistles of the apostle. Wrote Paul to the church at Corinth: "For ye see your calling, brethren, how that not many wise men after the flesh, not many mighty, not many noble are called. But God hath chosen the foolish things of the world to confound the wise; and God hath chosen the weak things of the world, and things which are despised, hath God chosen, yea, and things which are not, to bring to nought things that are: that no flesh should glory in His presence" (I Cor. 1:26-29). "Not many mighty, not many nobles . . . . " Yet they were some nobles.

It must not be supposed, however, that the monetary condition of these primitive churches was greatly improved by their taking to themselves these nobles. For these churches were beset by a world that as hostile to the cause of Christianity grew accustomed to subjection the confessors of Christ's name to every kind of injury also to that consisting in the confiscation of property and of whatever wealth he who joined himself to a Christian church might possess. This is evident enough from statements found in the Epistles. In the Hebrews we come upon a passage that reads: "But call to remembrance the former days, in which after ye were illuminated, ye endured a great fight of afflictions; . . . . for ye had compassion on me in my bonds, and took joyfully the spoiling of your goods, knowing in yourselves that ye have in heaven a better and an enduring substance." In fact, the epistles of the apostles can be understood only in the light of the fact that they were framed also with a view to providing comfort for a people whom the world by reproaches and affliction made a gazingstock. It was with an eye to their heaviness that Peter wrote to the strangers: "Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ, which according to His abundant mercy hath begotten us again unto a lively hope by the resurrection of Jesus Christ from the dead, to an inheritance incorruptible and undefiled, and that fadeth not away, reserved in heaven for you, who are kept by the power of God through faith unto salvation ready to be revealed in the last time."

Such being the state of affairs, the condition of the converted nobles would in many instances soon be one of abject poverty so that from a purely material point of view they were no asset to the body of believers they joined. It means that irrespective of the embracing of Christianity by the rich, the churches continued on their careers — poor, despised and persecuted institutions.

However, this condition of life did not set in until the year 64 A. D. Until this date Christians were treated at least by the Roman officials with indifference or even with favor mingled with contempt. There are several examples of this in the treatment afforded Paul by the imperal magistrates. Except only when influenced by influential Jews or when punishing the Christians as being involved in disturbances, did they act harshly. But in the year A. D. 64, a year after Paul's aquittal from the charges brought against him as related in the Acts, there occurred the first and perhaps the most violent outburst of the Roman world's smoldering hatred of the "sect." We refer now to the persecution begun by Nero, and representative of an unsuccessful attempt on his part to divert popular attention in the matter of the burning of Rome. Unsuccessful, we say; for it was soon seen that the Christians were innocent of this terrible crime. But a new charge, namely, that of "hatred of mankind," was soon fabricated and the persecution, once inaugurated, continued unabated. By the lodging of this charge, Nero set the Christians off from the rest of humanity as a people deserving of punishment solely for their christianity. And the persecution he began soon became established as a permanent police measure,

directed against a sect considered dangerous to the public safety. No proof of definite crimes committed by the Christians was required. An acknowledgment of the "Name" alone sufficed for condemnation. The terrible scenes enacted in the Vatican gardens, where this first persecution began, were still fresh in Seneca's mind when some years later he wrote to a friend urging him to bear up bravely under sickness and bodily pain. Wrote he: "What are the sufferings compared with the flames and the cross and the rack and the nameless tortures that I have watched men endure, without shrinking, without a complaint, without a groan? And as if all this quiet endurance and brave patience was not sufficient, I have seen these victims even smile in their great agony."

This first persecution soon spread through the Roman provinces and continued to press heavily on the Christian congregations until the death of the Emperor Nero in 68. According to a tradition the martyrdoms of Peter and Paul took place in the year 68. From the many references to trial and suffering with which the first epistle of Peter is marked — references to no solitary burst of persecution but to a systematic prescription, to which all Christians dwelling in different parts of the Roman world were liable — it must be concluded that this letter, dated from Rome, was written in the third or fourth year of Nero's persecution. After the death of Nero the Christian profession remained illegal and continued to involve its adherents in constant peril. Because of their rejection of the heathen gods, Christians were charged with atheism. Because of their refusal to participate in emperor-worship they were charged with treason. Because of their holding themselves aloof from civil society they were charged by popular credulity with crimes most revolting. And the doctrine of Christ's presence in the Supper occasioned the accusation of cannibalism. But, though Christians continued to be harassed on every side, no general persecution occurred before 250.

In this year the Roman empire, threatened by the barbarian and torn by internal disputes, was in great stress. It was thought by people and ruler alike that these troubles found their explanation in the circumstance that the gods, provoked to anger by the refusal of the Christians to worship them, had withdrawn their aid from Rome. So the emperor Decius initiated a universal and systematic persecution against Christianity. His aim was to compel Christians by violence to return to the service of the gods. Christians were forbidden to assemble; their churches were confiscated, their bishops and deacons were ordered to be executed. The distinguished among them were disgraced, ejected from the provinces and robbed of their goods. It was a period of great trial that lasted with intermissions from 250 to 259. But in 259 a peace began that lasted till 303.

By this time the local Christian congregations had already been closely knit into a hierarchically ordered institution rapidly growing in numbers and strength. This institution the new emperor, Diocletian, deemed a menace. It seemed a state within a state over which he had no control. He therefore decided to break its power. So in the year 303 he issued three great edicts of persecution in rapid succession. Churches were again destroyed, books burned. And Christians might choose between sacrificing to the heathen gods, or being subjected to torture. But in 311 the three emperors of the Roman world — Galarius, Constantine and Licinius, convinced perhaps of the futility of persecution, issued an edict of toleration to Christians "on condition that nothing be done to them contrary to discipline." There was no need at all of the setting of this condition as there had never been a Christian uprising against the empire. They had all along maintained a strict, unswerving loyalty to the very Ceasars that persecuted them. Paul had set before them a sublime ideal of loyalty when he wrote to the brethren at Rome from Corinth in the year 58: "Let every soul be subject unto the higher powers . . . . the powers that be are ordained of God, and they that resist shall receive to themselves damnation. For rulers are not a terror to good works, but to the evil . . . . He beareth not the sword in vain, for he is the minister of God, a revenger to execute wrath upon him that doeth evil. Wherefore we must needs be subject . . . . also for conscience's sake . . . Render therefore to all their dues, tribute to whom tribute is due; fear to whom fear; honor to whom honor." So Peter, too, in his first epistle: "dearly beloved . . . . submit yourself to every ordinance of man for the Lord's sake, whether it be to the king as supreme, or unto the governors as unto them that are sent by him for the punishment of evil doers, and for the praise of them that do well: for so is the will of God, that with well-doing ye may put to silence the ignorance of foolish men; as free but not using your liberty for a cloak of maliciousness, but as the servants of God. Honor all men. Love the brotherhood. Fear God. Honor the king." This ideal Christians had kept before their eye during the entire period of the trying of their faith. Persecution had only served to bring them into relief as the meek of the earth, as God's peace-makers. Their enemies they had loved; those that cursed them, they had blessed; and for the men which had despitefully used and persecuted them, they had prayed. And they were exceedingly glad when men reviled them, and persecuted and said all manner of evil against them falsely, for Christ's sake; for they knew that their reward was great in heaven. Fiery trial had showed what was the secret of their strength and had demonstrated the intensity of their convictions. "Young and old, slave and free, the trader and the patrician-born alike, proved that while ready and willing to live quiet, homely lives as loyal citizens, as faithful servants of the emperor, to them to depart (to die) and to be with Christ was far better." In the words of the same

author: "When the supreme hour of trial struck and the Christian had to choose between death and life — life being the guerdon offered for the simple renouncement of Christ — rarely indeed was hesitation shown; the guerdon was at once rejected. The contempt of Christians for death puzzled, irritated, disturbed the pagan writers and philosophers as much as the magistrates. They were utterly at loss to comprehend the secret power which inspired this wonderful sect. As much as possible they avoid all illusion to Christians; whenever a mention occurs irritation and surprise are plainly visible. The one reference made to them by the great Emperor Marcus Aurelius is a curt and angry allusion to their contempt for death. This strange readiness to die for their belief was the characteristic feature which especially struck the Roman mind. So ready and eager were the Christians to give up dear life that we find that their great teachers were now and again obliged to curb and even restrain what had possibly become a too passionate desire for martyrdom."

So it was. At Ephesus a company of Christians, Tertullian tells, begged martyrdom from the heathen governor. After a few had been executed, the rest were sent away by him with the words: "Miserable creatures, if you really wish to die, you have precipices and halters enough." This morbid crave for death at the hands of the heathen was a serious error in conflict with the true spirit of Christianity that consists in a fusion of humility and power. It was in all likelihood with a view to this error that Paul wrote: "Though I give my body to be burned, and have not the love, it profiteth me nothing."

But aside from these cases of a sickly crave for death, the suffering virtues of the early church are in the words of the church historian Schaff "the sweetest and the noblest fruits of the Christian religion." These sufferers approached their tortures in no tempor of Stoic indifference and obstinate defiance, but like Christ, "with calm self-possession, humble resignation, gentle meekness, cheerful faith, triumphant hope, and forgiving charity." And the blood that flowed was the seed of the church. "Go on," said Tertullian to the heathen governors, "rack, torture, grind us to powder; our numbers increase in proportion as ye mow us down. The blood of Christians is their harvest seed. Your very obstinacy is a teacher. For who is not incited by the contemplation of it to inquire what there is in the core of the matter? And who after having joined us does not long to suffer?"

The meek of the earth were they. Yet persecuted and put to death under the stigma of "haters of humanity," they, the most harmless and inoffensive of men, the true lovers of God and man? There is but one answer, the answer of John: "Therefore the world knoweth us not, because it knew not Him."

Such, then, is the treatment the Christians of the first two centuries received at the hands of the world. To this violence the edicts of the three emperors issued, as we have said, in the year 371, put an end. In the year 312 the two emperors, Constantine and Licinius, issued the great edict that insured complete freedom to Christianity. It stipulated that henceforth Christians were to be not merely tolerated but free. It elevated the Christian religion to a position of full legal equality with any religion of the Roman world, and called for the restoration of all church property confiscated in the recent persecution. In 323 Constantine, as a result of his victory over Licinius, became the sole ruler of the Roman world. The churches were now everywhere free from persecution and with Constantine himself, at least nominally, a Christian.

Tremendous were the issues of the change that had passed over the fortunes of the Christian religion. The great events, cited above, had followed one another during eighteen years. But the civilized world at large remained pagan at heart and even retained for a time its ancient pagan dress. In the words of the historian Milman: "Every city continued to repose under the tutelary gods of the ancient pagan religion . . . . yet, the silent courts of the pagan fanes were untrodden but by a few casual worshippers, the altars were without victims; thin wreaths of smoke rose where the air used to be clouded with the reek of hecatombs, the pagan priesthood murmuring in bitter envy at the throng which passed by the porticoes of their temples toward the Christian Church."

And how did the great pagan nobles of the empire, they who were more closely associated with the empire, take the change? A great many of them adopted the religion of their sovereign, Constantine, and of the court. But many others of the patrician houses and of the cultured classes held themselves aloof and viewed the strange triumph-march of the Christians with a shuddering disdain. But for them the end came when their cults were swept away in the wild torrent of barbarian invasion. Yet all that really went is the shell that a paganism, now stalking about in the dress of Christian religion, had shed. It seemed that the beast — ancient paganism as it came to a head in the ruling power of the old Roman empire — had received a deadly wound. Fact is, however, that this beast, with the formal adoption of Christianity by the pagan Constantine and by the ruling powers that followed him, now began to apparently pass into the woman (Rev. 17:8, 11). The old Satanic hostility to the light of heaven as emitted by the true church of God on earth, the old conformity to the flesh, was still there. It lurked in the bosom of the vast throne that, as pressed by necessity and expediency had outwardly embraced the Christian religion. And this hostility was soon to reappear in another form as a kind of Christianized paganism even more suttle, demon-possessed and artfully contrived as to its nature and therefore seen by John in his vision as the beast coming from the abyss in the likeness of a gentle, harmless

and engaging lamb no longer persecuting, exercising its deeds in violence but speaking — as a dragon, and by its speech, refined and human yet diabolical, ensnaring, misleading, enticing all kindreds, tongues and nations.

There can be little doubt that Constantine had adopted Christianity for himself and the world over which he ruled because necessity had so dictated. Diocletian, fearing the church, had attempted to crush its power but had failed; but Constantine, realizing the futility of all such endeavors, entered into alliance with the church with a view to securing political control over its growing organism. In this he succeeded — succeeded in uniting in his person state and church. The status in the church he ascribed to himself was that of a divinely appointed bishop supervising the external affairs of the church and taking a religious oversight over all the subjects of the realm. Eusebius calls him "a universal bishop." Yet did he, Constantine, concede that the internal affairs of the church belonged to the bishops proper. Thus did he call into being an imperial papacy alongside of the hierarchy that would eventually flower in the pope. It meant that the church on earth and also the state was to have two universal fathers, one imperial and one spiritual. Upon the church-state floor, laid by Constantine, the two in the period that now follows will often clash. There will be frequent encroachments. The one will strive to bring into subjection to itself the other. Now the one, then the other, will be in the lead. And all this, though neither has a right of existence. There will come into being "states of the Church" where the word of the hierarchy will be sole and supreme law.

The conception of the emperor-pope dit not originate in Constantine's mind. All the pagan emperors, from Augustus on, were at the same time supreme pontiffs, heads of the state religion, who could perform all priestly functions even to offering sacrifices.

Constantine did not fail to assert himself as universal temporal bishop of the church. He summoned the first occumenical council; appointed and deposed bishops and even engaged in the ministry of the word. So, too, the emperors after Constantine.

But the matter in which we are now particularly interested is, that under the patronage of Constantine and as a result of his legislation, the church soon found itself in the possession of enormous wealth. Under his favor its material increase was by leaps and bounds. He granted the church the right to receive legacies, that is, gifts of money or property by a last will. He himself made liberal contributions in money and grain to the support of the clergy. This, however, could be no great merit in him as he was lord of the public treasury as well as of his private purse and was therefore generous at the expense of his subjects. Further, he gave to the church the heathen temples and their estates and the confiscated property of heretics. Wealthy subjects of the realm followed his example and bequeathed their property upon the church even if, in doing so, they overrode the just claims of kindred. Bishops and monks became legacy-hunters by playing upon the superstitious fears of widows and dying persons. The result was that the church as an institution became the owner of enormous treasures in money and gold, and of many houses and lands. In the early feudal age it had most of the non-land wealth in western Europe. It owned in addition fine church buildings — chapels, abbeys, cathedrals, cloisters, libraries, merchandise of all kinds and descriptions, fine cloth embroidered with gold, besides numerous chests of treasures. These treasures were in turn converted into real estate so that the church soon came to own a tenth part of all the landed property. From its extensive lands it received payments of the peasants in its office of lord of the manor. In addition every tenent, who held land, paid to the church two tithes: the great tithe consisting in one-tenth of all grain, wine, and large animals raised by the farmer; and the lesser tithe comprising the same amount of vegetables and smaller animals such as chickens and doves.

Thus did the church come into possession of a huge and independent source of income of its own and ceased therefore to be dependent on the voluntary contribution of the Christians.

What is to be our appraisal of the above order of things, an order that raised the church or, let us say the clergy, to a position of material independence and thus checked the exercise of free giving among the people? It is certainly contrary to Scripture. The greatest church fathers fully realized this. Chrysostom said to his hearers in Antioch: "The treasures of the church should be with you all, and it is only your hardness of heart that requires her to hold earthly property and to deal in houses and lands. Ye are unfaithful in good works and so the ministers of God must meddle in a thousand matters foreign to their office. In the days of the apostles people might likewise have given to them houses and lands; why did they prefer to sell the houses and lands and give the proceeds? Because this was without doubt the better way. Your fathers would have preferred that you should give alms of your incomes, but they feared that your avarice might leave the poor to hunger; hence the present order of things." Augustine asked his people in Hippo to take back the church property and support the clergy and the poor by free gifts.

The stand of these fathers was correct. Consider that the tribe of Levi — the tribe connected with the sanctuary — might hold no land in Israel. The notice reads: "The priests, the Levites, and all the tribe of Levi, shall have no part nor inheritance with Israel: they shall eat the offerings of the Lord made by fire, and his inheritance. Therefore shall they have no inheritance among their brethren: the Lord is their

inheritance, as He hath said unto them." And again in 10:8, 9: "At that time the Lord separated the tribe of Levi, to bear the ark of the covenant of the Lord, to stand before the Lord to minister unto Him, and to bless His name unto this day. Wherefore the Levite hath no part nor inheritance with his brethren; the Lord is his inheritance, according as the Lord thy God hath promised him."

It is to be noticed here that the Levite's standing before the Lord to minister unto Him sustained a casual relation to his having no part nor inheritance with his brethren. Because he was to be the minister of the Lord he might hold no land, might not therefore, be supplied with an independent source of income of his own. For, in the words of Paul to Timothy, he wared the warfare of Jehovah and should therefore refrain from entangling himself with the affairs of this life; that he might please Him Who had chosen him to be a soldier. There is indeed an immutable principle circulating through the laws having a bearing on the support of the Levite.

It was the will of the Lord that the Levite should be dependent on the free gifts of his brethren for whose benefit he performed the service. The Levites should be allowed with the families of the offerers to share the regular and voluntary gifts, which the people should bring to Jehovah at the sanctuary, and in the festivities of the great days. They should also not be allowed by the members of the community in which they resided to suffer want, for they had no possessions of their own. Deut. 12:11; 12:17-19; 14:22-27; 16: 10-15; 18:1-8. These mandates, it was shown in a former essay, were in substance reiterated by Christ and the apostles. The disciples were bidden to refrain from setting out upon their preaching tours as laden down with the means of living. These means would be forthcoming from those receiving them and hearing their words. These, the hearing ones are in duty bound to provide for them, as the servant is worthy of his hire. And Paul declares that even as the Lord ordained that they which minister about holy things live of the things of the temple, so hath the Lord ordained that they which preach the gospel should live of the gospel. There is not a single example in Scripture of a minister of the gospel raising himself or permitting himself to be raised to a position of material independence. Such a condition of life of the clergy works untold harm both for the clergy and for the flock. It entangles the former in the affairs of this world. Such was indeed the bitter complaint of the best fathers of the early church. With a thousand matters foreign to their office they had to meddle. This follows from the very nature of things. For these large estates had to be managed and cared for. Besides, the lesson of the history of the early church is that it favors ease and luxury, and lures a host of unworthy persons into the service of the church. How many of the clergy of the period under consideration appear in history as indulging their vanity, their love of magnificence and their voluptuousness! A great number of the clergy could not stand wealth. In fact few people can. The improvement of their condition of life on the above-described enormous scale was therefore attended with a proportional degeneracy in their moral character. But many of the better bishops lived in ascetic simplicity. John the almsgiver, patriarch of Alexandria, is said on one occasion to have fed seven thousand five hundred poor at once.

The above-described order of things also works untold harm for the flock. The flock reasons that to give to an institution reeking with wealth is sheer folly (and so it is) and cease giving and thus cease ministering to the saints. But also this action Paul calls a grace, a flowering of faith. Its cessation therefore represents a great loss. The *flock* must support the service. So the Lord ordained. The love of the flock for the service will wane therefore, if it ceases to contribute to its support.

But there is still a darker side to this enriching of the church, that is, of the hierarchy. Consider the result of this union of state and church. The result was a secularization of the church. The church had taken to itself the whole of the pagan, unregenerated populace of the Roman empire and had thus become the church of the masses and thus at once the church of the world. It became a matter of fashion to be a Christian. Pagan customs, defiled the worship of God and contaminated the lives of Christians. Hypocrites and formal confessors abounded. True Christian zeal and brotherly love became more scarce. Rulers and people, with the exception, of course, of the innumerable slaves upon whose back the civilization of that day reposed, lay prostrate at the shrine of mammon. There was a morbid passion for vain display. Chrysostom addresses a patrician of Antioch as follows: "You count so and so many acres of land, ten or twenty palaces, as many baths, a thousand or two thousand slaves, carriages palted with silver and gold." Gregory Nazianzen draws the following picture of the degenerate civilization of that day (the day of Constantine and his successors). We repose in splendor on high and sumptuous cushions, and are vexed if we but hear the voice of the moaning pauper; our chamber must breathe the odor of flowers, even rare flowers; our table must flow with the most fragrant and costly ointment, so that we become perfectly effeminate. Slaves must stand ready, richly adorned and in order, with waving, maidenlike hair, and faces shorn perfectly smooth, more adorned than is good for lascivious eyes; some to hold cups both delicately and firmly with the tips of their fingers, others, to fan fresh air upon the head. Our tables must bend under the load of dishes, while all the kingdoms of nature, air, water and earth, furnish copious contributions. . . The poor man is content with water; but we fill our goblets with wine to drunkenness, nay, immeasurably

beyond it . . . ." And how about the household of the emperors? According to Libanus the household of Constantius had a thousand barbers, a thousand cup bearers, a thousand cooks and eunuchs so many that "they could be compared only to the insects of a summer day." Verily this entire civilization described above reposed on the backs of innumerable slaves.

And how about the very Constantine, the founder of the Byzantine empire and the great benefactor (?) of the hierarchy (the church)? His reign is marred with the grossest crimes. Though he had solemnly promised Licinius, his vanquished rival, mercy, he ordered and secured his execution. Afterward his political suspicions lead him to cause the death of Licinius, his nephew, a lad of eleven years. Then he murdered his eldest son on the generally-held false charge of political intrigue and incest. It is doubtful whether Constantine had undergone a true moral transformation. He cared little for the true mission of the church and bent his efforts on advancing its social position. He did not submit to baptism till the last on his deathbed. Yet, on the other hand, from him proceeded same of the most human laws such as the abolition of the gladiatorial shows, and of licentious and cruel rites. The question whether he was truly a Christian cannot be discussed and settled within the compass of this essay.

Consider, now, that it was this vain, worldly, licentious, morally degenerate, hypocritical civilization — a civilization reposing upon the institution of slavery and later, when the slaves were freed and became serfs, upon the institution of serfdom — that the church, the hierarchy, was enriched and elevated to a position of material independence. What does it mean, what can it mean? Only this, that the hierarchy, the clergy, (barring the few exceptions), after having taken this civilization to its bosom (something, of course, which it should not have done), refrained from censuring it, from thundering from the housetops against its crimes, its worldliness, its vanities, its ungodliness, refrained from exposing its paganism; but instead, locked arms with it, cajoled, flattered and petted it, favored and fondled it, and heaped upon it praise often to the point of nauseation. At the celebration of the third decenium of his reign, Constantine was told by one of the bishops congratulating him that he had been appointed by God ruler over this world and would reign with the Son of God in the other. And even Bishop Eusebius was so blinded by imperial favor that he saw in a banquet which Constantine gave to the bishops at the close of the council of Nice an emblem of the glorious reign of Christ upon earth. So did they flatter and pet the seed of evil-doers in the church. And the result was that this seed lavished upon the hierarchy, its praises and its treasures. This act of enriching on the part of the world in respect to the hierarchy and this flattering on the part of the hierarchy in respect to this world went hand in hand. It cannot be otherwise. Do you suppose that a world exposed by the church as to all its wanton corruption will take that church to its bosom and bury it under its treasures? Who will care to maintain it? Did the world so deal with Christ?

But I can imagine the faithful in the church of that day, the remnant according to the election taking upon their lips the complaint of Jehovah uttered by the mouth of Jeremiah: "Yet have I planted thee a noble vine, wholly a right seed: how then art thou turned into the degenerate plant of a strange vine unto me? For though thou wash thee with nitre, and take thee much soap, yet thine iniquity is marked before me, saith the Lord God. How canst thou say I am not polluted, I have not gone after Baalim? see thy way in the valley, know what thou hast done: thou art a swift dromedary traversing her ways; a wild ass used to the wilderness, that snuffeth up the wind in her pleasure . . . ."

Constantine and the wicked world of which he was the representative is no more. But the spirit that pervaded that world is still with us. It assumes flesh and blood in the fleshly seed in the church, a seed present in the sum-total of churches, the church as it is spread over the whole world; a seed present in every denomination of churches and in every local brotherhood. It is a seed whose heart is far from God. It can be known by its fruits. For it crucifies to itself the Son of God afresh, despises the choicest spiritual food — the heavenly manna — with which the table, that the Lord through His faithful servants prepares for His people in the presence of their enemies, is laden. Turning from this food, it cries for the fleshpots of Egypt. How is this seed to be dealt with? Hearken to its cry, set before it Egypt's fleshpots, descend to its level in your sermons and writings, condone its sins and vanities, lock arms with it, praise, pet, and cajole it, glory in its culture and in its vile virtue — as too many are now doing — and you will keep peace with it and it, this seed, will in turn be ready to take the servants of God to its bosom, bury them with its treasures and even now too as well as in the days of yore raise them to a state of material independence.

On the other hand, if the servants of God walk worthily of their calling, there will be no rich lavishing upon them their wealth and rasing them to a position of material independence. And this no true servant desires. But we must break off here and finish our say on this subject in a following essay.

G. M. O.

NOTICE

The first meeting of the Central Board of the Reformed Free Publishing Association will be held Tuesday, June 20, at 7:45 P. M., in the basement of the First Protestant Reformed Church.

"Van Harte"

Een grijpende wolf is een leelijk ding.

Het gaat mij tenminste zoo, dat wanneer ik een plaatje ziet, waarop 'n grijpende wolf afgebeeld wordt, ik me de rillingen over het lijf voel gaan. Vooral die leelijke bek van dat roofdier met die rookende, druipende tong over zijn scherpe tanden is uitermate afschrikwekkend. Om maar niet eens te spreken van zijn ruige klauwen!

Wat moet onze Heiland dan toch vreeselijk geleden hebben!

Want Hij bewoog zich steeds temidden van dat ongediert.

Natuurlijk bedoelen we het bovenstaande in overdrachtelijken en niet in letterlijken zin. Het waren menschen, die met den naam van grijpende wolven aangeduid werden door den Heiland. En dan nog wel menschen, die er heel lief uitzagen aan den buitenkant. Het waren profeten Israels. Doch geen ware, maar valsche profeten. Zij zagen er aan den buitenkant juist heel lief uit. Ze baden lange gebeden; traden schroomvallig terug, wanneer er van ontheiliging sprake was; ze gaven groote aalmoezen; hunne naam was leiders der blinden; de Naam van Jehova lag hun op de lippen den ganschen lieven dag. Ze riepen maar al gedurig: Heere, HEERE!

En toch wolven; grijpende, verscheurende wolven!

En onder de schapenvacht staken ze hunne vuige klauwen uit naar het eelste, dat ooit op aarde rondliep: de eigen Zoon van God!

Dat is de valsche mensch der zonde. Zoo zijn we geworden door de zonde.

Want we moeten het niet zoo stellen, alsof wij beter zijn, *van nature*, dan die geveinsde Farizeërs en Schriftgeleerden van Jezus' dagen.

Neen, hoe ouder ik word hoe meer ik die gemeene Farizeër-natuur in mij ontdek. En lijd erdoor. Want die wolf in mij grijpt met de klauwen naar Jezus die in mij woont. En doet mij lijden. "Maar ik zie een andere wet in mijne leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangen neemt onder de wet der zonde die in mijne leden is. Ik ellendig mensch, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?"

Ja, ik weet wel, dat er een heerlijk getuigenis volgt op het hierboven aangehaalde Schriftwoord, doch ik doe dat nu nog niet. Eerst wat anders.

Ja, het is erg, dat we niet altijd oprecht zijn gelijk de duiven, doch het vreeselijkste soort menschen zijn zij, die geheel en al die wolvennatuur bezitten en toch uitwendiglijk zich als schapen openbaren. Ik heb de volbloed Farizeërs op het oog.

Dat is een gruwelijk soort menschen. En in Gods Woord wordt hun beeld ons ten voeten uit geschilderd. Alsmede het oordeel waarom hun werken roepen.

Jesaja herkende hen ook. En ook hij beschreef hen en dan wel tot een voorbeeld en ter waarschuwing van het Sion Gods.

Zoo zeide hij, dat ze God dagelijks zochten en een lust hadden aan de kennis Zijner wegen; hij beschreef hen als een volk dat gerechtigheid deed en het recht van hunnen God niet verliet, God vragende naar de rechten der gerechtigheid. Kortom, ze waren een volk dat lust had tot God te naderen. En toch was alles verkeerd.

Men zou geneigd zijn om te zeggen: Wat kan het toch ver gaan!

En dan zegt het zwak- en kleingeloovige kind van God: Ik ben zeker nog wel een dorre boom; ik zal straks nog wel met een ingebeelden hemel naar de hel gaan. Als het zoover kan gaan dan bedrieg ik zeker mijzelf, God en de menschen rondom mij.

En toch, zoo moest het arme volk van God niet spreken.

Het moet wel toegestemd worden, dat ook het volk van God nog met veel geveinsdheid te kampen heeft, doch volbloed Farizeër is er niet een. En als ge het minste kind van God vergelijkt met den mooisten veinzaard dan hebt ge nog het verschil van den dag met den nacht. Het is daarom niet waar, dat er menschen in de wereld zijn, die nog een voorbeeld zouden kunnen zijn in het positieve voor de kerkmenschen. Dat moest men eigenlijk nooit zeggen. Want het eelste van de wereld is toch duisternis en leugen? En het ellendigste wat de ware Kerk van Christus eigen is, is toch nog licht in het binnenste? Al zulk zeggen misleidt en is oorzaak, dat het arme volk van God zijn naam niet meer hoort.

Er is verschil genoeg.

Alle Farizeïsme wordt gekenmerkt hierdoor, dat het een en het al van den godsdienst een zaak van het aangezicht is. Wanneer Jesaja zegt, dat zij dagelijks God zochten, dan bedoelt hij dat in denzelfden zin, als Jezus, die den Farizeër in de gelijkenis ook laat bidden. En hij nam immers den Naam van God op zijn lippen?

Zeker, zij zochten God, doch alleen in het zichtbare. Ze deden dat in hun offeranden en diensten, in hun opgang naar den tempel met hoopen. Ze deden dat, door hun schijnheilig geplooide aangezicht en vele woorden, die uitermate goedkoop zijn. Ze zochten God met al hun uitwendige, lichamelijke oefeningen. Doch die zijn *op zichzelf* niet in eenige waarde, maar tot verzadiging des vleesches. Een trilling van genot gaat door al hun leden, wanneer ze denken aan hun onberispelijken wandel in hun zoeken van God. Ze verzadigen het vleesch er mee. O, wanneer ons vleesch godsdienstig wordt, dan geschieden er walgelijke dingen. En dan zegt God: "En als gijlieden uwe handen uitbreidt, verberg Ik Mijne oogen voor u; ook wanneer gij het gebed vermenigvuldigt, hoor Ik niet . . . . "

En waarom?

Hier is de reden: "Dit volk genaakt Mij met hunnen mond en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij."

Dus zij naderen tot God met hunnen mond. Ze zeggen: We komen tot U, o groote God! Doch met voorbe-

dachten rade *houdt zich hun hart verre van Hem.* Let er toch op, dat het een daad is van die veinzaards, wanneer hun hart zich verre van God houdt. Ze willen ten eenenmale niet met het hart naar God heen. Ze walgen van Hem. Ze zijn als die Farizeër in den tempel: hij bad tot zichzelf. Hij was zijn eigen god. Hij loofde zichzelf. Zijn godsdienst was een dienst van het vleesch.

Zoo is het ook met hun lust aan de kennis van Gods wegen. Natuurlijk hebben ze er lust in. Ze hebben er werkelijk schik in om honderd uit te *praten* over de geboden en waarheden en eischen en wegen van God. Ze kunnen zoo echt gezellig keuvelen over de organisatie der kerk met haar rangen en standen en ambten die ingesteld zijn. Ze hebben veel genoegen in de muziek van den dienst, in de stem van den prediker, ook zelfs in theologische vragen en debatten; ze maken gewag van hun rotsvaste overtuigingen. Zelfs hebben ze zooveel lust in de wegen des Heeren, dat ze geheel in het algemeen een trilling van genot ervaren, denkende aan de overwinningen van het christendom.

Doch hun hart is er niet in. Ze zijn grijpende wolven, ook onder die wollige vacht van schijnheiligheid.

Hoe geheel anders is het met het ware kind van God!

Zeker, hij heeft al het bovenstaande. Hij heeft ook den vorm van den godsdienst. Het is ook voor hem een genot om naar den tempel te gaan en te onderzoeken in Zijne tente. Hij mag gaarne spreken tot God, zijn God. Ook mag hij gaarne zich bezig houden met het volle, rijke leven der kerk en hij geniet, wanneer Jeruzalem het een en het al van het gesprek uitmaakt.

Doch hij heeft meer. Hij heeft iets wat de Farizeër mist. Hij heeft een *hart, dat God kent.*

En die verlichtende kennis van God brengt hem op de knieën voor Hem, die den nederigen genade schenkt. Hij gaat met dat verlichte hart naar den tempel en schreit zijn ziel uit tot God. Hoor: "O, God, wees mij, den zondaar, genadig!"

Daarin ligt het verschil. De godsdienst van het echte kind van God is van harte. Die van den Farizeër is zoo diep als zijn aangezicht.

Houdt dan toch op met het vertroebelen der wateren! Stelt het niet voor, alsof de geheele wereld zucht en verlangt en dorst naar den levenden God! Het is niet waar, dat er waarheid, eenige waarheid in het binnenste is van de godvergetenen. Predikt veel liever, dat er eeuwig wee is voor het *aangezicht,* doch eeuwig wel voor het *hart, dat godsdienstig is.* De lijnen moeten scherp getrokken, zal het kind van God gevoed en gelaafd worden en de schijnheilige ontmaskerd, al is het maar voor zijn bewustzijn.

En dan durft men het te bestaan in onze dagen, om alomme het den volke in te prenten, dat het kerkgaan en het waarnemen van de godsdienstplichten in het zichtbare op zichzelf goed is voor God? "Perish the thought!" De Heere gruwt ervan. Honderd plaatsen zijn er in Gods Woord aan te wijzen, die al dat geknoei in het uitwendige veroordeelen met een oordeel, dat vreeselijk is.

Neen, de godsdienst is eerst dan dienst van den levenden God, wanneer het van harte geschiedt.

En hier zijn de kenmerken.

Ten eerste, als ge van harte bekeerd zijt tot God, dan zijt ge deelhebber aan de hemelsche roeping. En die roeping geschiedt door Woord en Geest. Dat Woord en die Geest verlicht het hart, dat duister is van nature, en door die hemelsche lichtstralen leert ge aan de eene zijde God kennen en aan de andere zijde uzelf kennen. Ziet ge dan God, zooals Hij zich in Zijn Woord openbaarde op den achtergrond van al de gruwelen die er in uw hart huisvesten, dan maakt ge misbaar. Ik verzeker u, dat ge dan misbaar maakt. En uw misbaar is groot. In dezelfde mate, dat ge God ziet en Hem leert kennen in Zijn aanbiddelijke deugden, in diezelfde mate zult ge misbaar maken. Dan hoort de nacht uw bange klacht: "Wee mij, ik verga, want mij oogen hebben den Heere der heirscharen gezien!"

Dan gaat ge wel vasten, doch ge doet het in het verborgene. In het openbaar ligt er een glans op uw aangezicht en wordt ge gekend als een vroolijke Christen. Maar in het verborgene hoort Hij "Uw stem, uw smeeking en uw klagen!" Dan leert ge het om den broeder veel voortreffelijker te achten dan uzelven. Dan is het laatste plaatsje nog te goed voor u. Dat is de bekeering des harten. Dan leert ge er iets van om te hijgen naar God, te schreeuwen naar God, te dorsten en te hongeren naar God.

Tweedens, is dit een kenmerk van den godsdienst des harten, dat ge de liefde Gods ervaart. En dan niet in dien oppervlakkigen, sentimenteelen, valschen zin, alsof het een soort liefde ware die opborrelt uit ons hart tot de Fontein aller goeden. Neen, maar zoo, dat ge de liefde Gods ervaart waarmede Hij Zichzelf eeuwiglijk mint. Het is de liefde *Gods.* De liefde is immers de band die volmaakten tezamen bindt? De liefde waarmede Vader, Zoon en Heilige Geest elkander beminnen. En die liefde wordt in onze harten uitgestort. Die liefde keert tot haar oorsprong weer. En die liefde keert zich tot alles en allen die uit Hem geboren zijn. Dan wilt ge den broeder en zuster. Dan lieft ge allen die den Naam minnen. En ge proeft hen rondom u. Door den Geest van den verhoogden Christus, Die druk bezig is om het geheele lichaam van den Christus saam te binden tot de volmaking van het gebouw, het eeuwige gebouw des Tempels des Heeren.

Derdens, gaat ge den ganschen lieven dag trachten om Hem die onze ziele mint welbehaaglijk te zijn. Dan gaat ge trachten om niet naar enkele, doch naar alle geboden des Heeren te wandelen. Dan ervaart ge het vermogen om te strijden den goeden strijd des geloofs.

En als dan in diepen nacht de ellendigheden van uw oude natuur u den slaap der ruste benemen, als dan de kreet weer weerklinkt: Ik ellendig mensch, wie zal mij

verlossen uit het lichaam dezes doods! dan antwoordt ge door den Geest des Heeren: Ik dank God, door Jezus Christus, onzen Heere!

Dat is de godsdienst des harten.

O, God! schraag dat vermogen!

G. V.

Een Bemoedigend Getuigenis

Onze lezers herinneren zich ongetwijfeld den naam van Dr. Impeta van Kampen, Nederland, om zijne wellevende correspondentie met ons eenigen tijd geleden.

Niet zelden heeft men mij zelfs, na bedoelde correspondentie, gevraagd: Zou Dr. Impeta nog weer schrijven?

Zelf snuffelden we altijd in de *Gereformeerde Kerkbode voor Drente en Overijsel,* zoodra die ons bereikte om te zien of er ook iets in voorkwam, dat betrekking had op onze kwestie.

Welnu in het nummer van 6 Mei, l.l., vonden we het volgende van zijne hand:

"Onze lezers weten: in deze rubriek neem ik niet over wat anderen schrijven, al was 't ook nog zoo goed. Aanhalingen zijn geoorloofd, ter bespreking van 'n bepaalde zaak; maar overigens vul ik deze rubriek zelf, gelijk van mij als redacteur verwacht mag worden.

"Niettemin, ik doe het onder tweeërlei voorbehoud.

"Vooreerst: dat men mij vergunt in passende bescheidenheid mij niet aan te stellen alsof ik de wijsheid in pacht heb. Het *blijft* hierbeneden 'n *worstelen* om de geopenbaarde waarheid Gods ons toe te eigenen.

"Ten andere: dat, wanneer 'n ander — vooral indien hij woont in 'n ver land, zoodat zijne letteren hier niet licht onder ieders oog komen — eens iets heel mooi gezegd heeft, met name wanneer hij vertolkt eigen ervaringen die hem de eene of andere Schriftwaarheid sterk kwamen bevestigen, ik dan vrijheid behoude, bij uitzondering, zulk 'n artikel eens over te nemen.

"Ik doe dat dan nu.

"Het volgende onzen lezers zeker interesseerende stuk vond ik in de Amerikaansche "Standard Bearer" (Vaandeldrager), van 15 April, welk no. mij gisteravond bereikte.

"Het luidt aldus:

" 'DE AARDE BEWEGE ZICH' "

Hierop volgt dan het geheele artikel, dat door Ds. G. Vos van Redlands, Calif., over bovengenoemd onderwerp werd geschreven. En dan laat Dr. Impeta nog het volgende, waardeerende oordeel volgen:

"Deze onze broeder, Ds. G. Vos, schrijver van dit belangwekkend artikel, leeft wel bij Schrift en belijdenis! Benijdenswaard!

"Wat de twee Engelsche woorden betreft: *faults* zijn: *gebreken,* in dat geval in de positie der aardlagen; en *quake-proof* is: bestand tegen aardbevingen; huizen, die zelfs bij aardbevingen niet zullen omvallen of inéén storten; gelijk 'n 'waterproof'-regenjas 'n jas is, die geen nattigheid doorlaat. I."

We danken Dr. I. voor zijn waardeering.

Ik doe dit ook maar in naam van Ds. Vos, die het blad zeker niet heeft ontvangen en er ook niets van weet, dat hem dit pluimpje geworden is, nog veel minder, dat ik er melding van maak in de S. B.

Dat ik er melding van maak is hoofdzakelijk en in de eerste plaats om hem.

Ik weet, dat het hem goed zal doen, als hij dit leest.

Dit is reeds in 't algemeen waar. Als men in eigen vaderland niet veel waardeering hoort, als men altijd een beetje met scheeve oogen wordt aangekeken, men merkt, dat men in 't geniep toch de Standard Bearer leest, maar nooit een oordeel van waardeering publiekelijk durft uitspreken, dan is het dubbel aangenaam, dat men eens iets goed over zichzelven leest uit ons vroeger vaderland.

Anders zou men er werkelijk aan gaan twijfelen, of men wel ooit *iets* goeds schreef.

Bovendien zal het Ds. G. Vos in het bijzonder goed doen, om dit te lezen, want hij schijnt soms te lijden aan een "inferiority complex." Hij meent soms, dat hij onbekwaam is om zijn geregelde bijdrage voor ons blad te schrijven. Ik weet, dat hij soms zit te zweeten om iets te schrijven en als het klaar is, wat hij voor ons blad bedoelde, dan verhuist het naar de snippermand, omdat hij meent, dat het toch niet deugt. Een getuigenis als van Dr. I. zal hem een hart onder den riem steken.

Ik verwacht dan ook van nu aan een bijdrage van hem voor elk nummer van ons blad.

Indirekt is het getuigenis van Dr. I. ook van beteekenis voor het onderwijs aan onze Theologische School.

Immers heeft broeder Vos, die op zoo benijdenswaardige wijze bij Schrift en Belijdenis leeft, zijn onderwijs aan onze school ontvangen. En nu weet ik wel, dat een Theologische School het niet altijd aan zich kan danken, als hare discipelen dicht bij Schrift en Belijdenis leven, evenmin als het tegenovergestelde waar is. Maar toch mag het als niet waarschijnlijk worden beschouwd dat een predikant in onze kerken, die geheel en al zijn opleiding aan onze school ontving, dicht bij Schrift en Belijdenis zou leven, indien dat onderwijs van Schrift en Belijdenis afweek.

En daarom acht ik het ook een waardeering, waarin onze school mag deelen.

Dat doet weldadig aan.

Te hooren, dat anderen van u getuigen, dat ge dicht bij Schrift en Belijdenis leeft, is versterkend zoowel als aangenaam.

Vooral als men behoort tot de uitgeworpenen!

H. H.

A Catechism On the History of the Protestant Reformed Churches

PART TWO

III. The Common Grace Theory of the First Point

1. What do you mean by the "First Point"?

The first of the three doctrinal declarations adopted by and added to the Confessions of the Christian Reformed Churches by the Synod of those Churches in 1924.

2. Can you quote it?

Yes; it reads as follows: "Relative to the first point which concerns the favorable attitude of God towards humanity in general and not only towards the elect, synod declares it to be established according to Scripture and the Confession that, apart from the saving grace of God shown only to those that are the elect unto eternal life, there is also a certain favor or grace of God which He shows to His creatures in general. This is evident from the Scriptural passages quoted and from the Canons of Dordrecht, II, 5 and III, IV, 8 and 9, which deal with the general offer of the Gospel, while it also appears from the citations made from Reformed writers of the most flourishing period of Reformed Theology that our Reformed writers from the past favored this view."

3. Which are the passages from the Confessions mentioned in this first point?

They are the following:

Canons II, 5: "Moreover the promise of the Gospel is that whosoever believeth in Christ crucified, shall not perish but have everlasting life. This promise, together with the command to repent and believe, ought to be declared and published to all nations and to all persons promiscuously and without distinction, to whom God out of his good pleasure sends the gospel."

Canons III, 8: "As many as are called by the gospel are unfeignedly called. For God hath most earnestly and truly declared in His Word, what will be acceptable to Him; namely, that they who are called should come unto Him. * He, moreover, seriously promises eternal life and rest to as many as shall come to Him and believe on Him."

Canons III, 9: "It is not the fault of the Gospel, nor of Christ, offered therein, nor of God, who calls men by the gospel, and confers upon them various gifts, that those who are called by the ministry of the Word, refuse to come."

*) This is the correct translation. The adopted rendering is corrupt. — H. H.

Thus far synod quoted the last article, which continuous as follows:

"The fault lies in themselves; some of whom when called, regardless of their danger, reject the word of life; others, though they receive it, suffer it not to make a lasting impression on their heart; therefore, their joy, arising from a temporary faith, soon vanishes, and they fall away; while others choke the seed of the Word by perplexing cares, and the pleasures of the world, and produce no fruit. This our Saviour teaches in the parable of the sower, Matt. 13."

4. And which are the Scriptural references adduced in support of the first point?

They are the following:

Ps. 145:9: The Lord is good to all: and his tender mercies are over all his works.

Matt. 5:44, 45: But I say unto you, Love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them which despitefully use you, and persecute you. That ye may be the children of your Father which is in heaven: for he maketh his sun to rise on the evil and on the good, and sendeth rain on the just and on the unjust.

Luke 6:35, 36: But love ye your enemies, and do good and lend, hoping for nothing again; and your reward shall be great and ye shall be the children of the Highest: for he is kind unto the unthankful and evil. Be ye therefore merciful, as your Father also is merciful.

Acts 14:16, 17: Who in times past suffered all nations to walk in their own ways. Nevertheless he left not himself without witness, in that he did good and gave us rain from heaven, and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness.

I Tim. 4:10: For therefore we both labor and suffer reproach, because we trust in the living God, who is the Saviour of all men, specially of those that believe.

Rom. 2:4: Or despisest thou the riches of his goodness and forbearance and longsuffering; not knowing that the goodness of God leadeth thee to repentance?

Ezek. 33:11: Say unto them, As I live saith the Lord God, I have no pleasure in the death of the wicked; but that the wicked turn from his way and live: turn ye, turn ye from your evil ways; for why will ye die, O house of Israel?

Ezek. 18:23: Have I any pleasure at all that the wicked should die? saith the Lord God; and not that he should return from his ways and live?

5. Which form of the Common Grace theory did the Christian Reformed Churches adopt by this first declaration, the Kuyperian or the Arminian?

Virtually both; for, it is evident that, although they intended to adopt the Kuyperian theory only, they became confused when they attempted to support their view by the Confession of the Reformed Churches, and unwittingly they lapsed into the Arminian presentation of common grace.

6. How could you prove this?

This is evident, first of all, from the declaration itself. For, when it declares, that "apart from the saving grace of God shown only to those that are elect unto eternal life, there is also a certian favor or grace of God which He shows to His creatures in general", it purposes to express the Kuyperian view that God is gracious to all men in common, elect and reprobate, godly and ungodly, when He bestows on them the things of this present life, such as rain and sunshine, life and health, wealth and possessions, gifts and talents. All the good things of this present time are, according to this view, a manifestation of God's gracious attitude to all men.

But the declaration lapses into the Arminian conception, that the saving grace of God is intended for all men individually, when they speak of "the general offer of the Gospel" as a manifestation of the grace of God to all the hearers without distinction. For, it is evident, that the Gospel deals with saving grace.

The former theory we may designate by the term "common grace," for it speaks of a grace, not saving, that is *common* to the godly and the ungodly, the elect and the reprobate. The latter view is better expressed by the term "general grace", for, it speaks of the grace of God, saving, that is intended for all men individually.

Both these views are clearly implied in the first point.

7. From what else is it plain that the first point teaches both common and general grace?

From the passages that are quoted from the Confessions and from the Holy Scripture in support of the first point. For, the first five texts quoted above are intended to prove the Kuyperian view of common grace. But the last three texts, as well as the passages quoted from the Confessions do not deal with *common grace that is not saving,* but with *general grace that is saving as far as God's intention is concerned.*

8. Considering, then, first of all, the element of *common* grace as taught in the first point, is it not true that in this life the godly and the ungodly, the elect and reprobate have all things in common?

This is certainly true. There is manifestly in this world a general providence of God, by which the same things, both good and evil, rain and drought, abundance and scarcity, health and sickness, life and death, prosperity and adversity, peace and war, joy and sorrow, gifts, powers, talents and genius or the want of these, occasions and seasons and times, are sent to men in common, regardless of the question whether they are godly or ungodly, just or unjust, elect or reprobate. We may even emphasize this by saying that both Scripture and experience teach, that less good and more evil are sent to the godly than to the ungodly.

9. Is it, then, not also true, that in these things of this present life both the godly and ungodly receive tokens of God's favor toward them?

By no means; for, as it must be evident both from Scripture and experience that the evil things of this present life, such as sickness, pain, sorrow, adversity, poverty, yea, even death, are not sent to the godly in God's wrath and to curse them; so it must be evident that the good things of this present life are not sent to the wicked in God's favor and to bless them. We must not confuse *grace* and *things.*

10. In what light, then, must we consider the things which in this life the godly and ungodly have in common, in order correctly to evaluate them and understand their significance?

In the light of eternity. All the things of the present life are but means to an eternal end. As they are received by us and employed by us as rational-moral creatures they all bear fruit, either to eternal life and glory, or to eternal death and desolation. If they tend to life they are bestowed on us in the grace of God and are a blessing, no matter whether they are health or sickness, prosperity or adversity, life or death, for all things work together for good to them that love God; if they tend to death and damnation, they are bestowed on us in God's wrath and are a curse, even though our eyes stand out with fatness and we bathe in luxury.

11. Are, then, the things of this present life means in the hand of God or of men?

Both; as God employs them He carries out His eternal purpose concerning us, whether it be the purpose of salvation or of damnation; as we employ them as rational and moral beings, they become means of either righteousness or of unrighteousness. Thus God's counsel is realized concerning us and we remain moral and responsible agents.

12. But is it not possible to consider the temporal things apart from the eternal and thus maintain that in this life the ungodly enjoy many good things as tokens of God's grace toward them?

He that enjoys a nice sleigh-ride on a beautifully smooth and slippery road that ends in a deep precipice, or he that takes keen delight in a pleasant boat-trip down the stream toward the Niagara Falls, would be considered a fool. So is he an abominable fool that considers the pleasures of this present time grace and a blessing though their end is inevitable destruction. You cannot separate the eternal from the temporal. All things are means to an end. It is, then, grace and a blessing to climb along a steep and rugged road to heaven; it is wrath and a curse to slide down a smooth road to hell.

13. But can we not truly say, that God bestows the things of the present time upon the ungodly in His grace, though the wicked employ them unto their own destruction?

You would not ask this question from a Reformed viewpoint nor if you are acquainted with the Word of God. For, then you know that God certainly and sovereignly predestinated both the elect and reprobate unto their own end. He is God and not man. And as He predestinated their end, so He certainly predestinated the way and all the means to that end.

Although, therefore, it is certainly true that the wicked with all the means at their command serve sin and work out their own destruction, yet, it is equally true, that they do so in full harmony with God's counsel and under His providence.

Besides, the viewpoint expressed in the question is contrary to the plain declarations of the Word of God, as we shall see later.

14. Do you, then, maintain that God is never gracious in time or eternity to the reprobate wicked?

I most emphatically maintain that this is true.

15. But is not this a terrible doctrine?

All true doctrine is terrible for the wicked and ungodly, for God is terrible to them. It is one of the earmarks of the falsity of the theory of common grace, that it is pleasing to the ungodly. It is a great comfort to the godly, however, to know that all things work together for good to the righteous and for evil to the unrighteous. And it may rightly be characterized as an un-ethical, very corrupt and pernicious doctrine to teach that God favors the workers of iniquity and smiles upon them in His grace!

16. Did not, then, synod of 1924 prove its contention on this point by the Confessions?

Indeed not! They did not even make an attempt to prove this part of the first point by statements from the Confessions of the Reformed Churches. Evidently, they were quite aware that such an attempt would be utterly futile. The statements from the Confession which they do quote are adduced to prove the Arminian element of the first point. To this we must call attention later.

17. But do not the Scriptural references quoted by synod corroborate the first point in its doctrine of common grace?

Superficially considered they would appear to do so. However, a close examination of the passages will show that the interpretation which synod would offer of them is utterly false.

18. Does not Ps. 145:9 teach that God is gracious to the righteous and to the unrighteous reprobate?

Not at all. The word "all" in the sentence: "The Lord is good to all", must be interpreted in the light of the context. If we do so, it will at once be evident that it does not mean: "all men", godly and ungodly, but "all the works of God", man and beast and the green tree and herb of the field, the organic whole of creation, and that the ungodly reprobate are exactly excluded from this "all".

19. How can you prove this?

First of all from the second part of the text: "and His tender mercies are over all His works". According to the well-known rule of Hebrew parallelism, of which we have a plain illustration in this text, the second part here explains the first. "All" in the first part is the same as "all His works" in the second part.

And, secondly, that this is, indeed, the correct interpretation of the text is corroborated by the last part of the psalm, where we read: "The Lord preserveth all them that love Him, but all the wicked will He destroy," vs. 20.

20. But does not Matt. 5:44, 45 prove the point synod made in its first declaration?

If the synod's interpretation of this text were the correct one, it would prove far too much and, besides, it would lead to absurdity. It is deplorable that synod merely quoted without even an attempt at explanation; otherwise synod would have soon realized how untenable the position is, that in these verses we have a proof that God is gracious to all men. The interpretation which, evidently, synod would offer, runs as follows:

a. We must love our enemies.

b. If we do, we will be children of God and reflect His love, for He loves all His enemies, as well as the good, in this present life.

c. This love to all men is manifested in the rain and sunshine on all without distinction.

Of this interpretation we assert that, first, it proves too much and, secondly, it leads to absurdity and is untenable. It proves too much, for, all the Scriptures witness that God does not love, but hate His enemies and purposes to testroy them, except them He chose in Christ Jesus and that He loves, not as His enemies, but as His redeemed people, justified and santified in Christ. God does, indeed, love His enemies, but not *all* His enemies; He does love His enemies, but not as such, but as His children in Christ. And it leads to absurdity, for if rain and sunshine are a manifestation of God's love to all men, the just and the unjust, what are floods and droughts, pestilences and earthquakes and all destructive forces and evils sent to all through nature, but manifestations of His hatred for all, the just and the unjust? But it is absurd to say that God hates the just, for He loves them. It is also absurd to say that God changes, now loving the just and the unjust and manifesting this love in rain and sunshine, now hating them and revealing His hatred in upheavals and destruction. Hence, the interpretation that leads to this evident absurdity is itself absurd.

Besides, it must not be overlooked, that the text does not at all state, that God is gracious to the just and to the unjust, but that He rains and causes His sun to shine on all.

21. How, then, must the text be interpreted?

We must take our starting point from verse 44. The Lord admonishes His people that they shall love their enemies. Now, love is not a sentimental feeling or emotion or affection. It is, according to Scripture, the bond of perfectness. It is, therefore, the bond between two parties or persons that are ethically perfect, that seek each other and find delight in each other because of their ethical perfection, and that, in the sphere of ethical perfection seek each other's good. It is in this true sense that God is love.

However, it stands to reason that in the case of

loving our enemies, that despitefully use us, curse us and persecute us, love must needs be onesided. There cannot be a bond of fellowship between the wicked and the perfect in Christ. To love our enemy, therefore, is not to flatter him, to have fellowship with him, to play games with him and to speak sweetly to him; but rather to rebuke him, to demand that he leave his wicked way and thus to bless him and to pray for him. It is to bestow good things upon him with the demand of true love that he leave his wicked way, walk in the light and thus have fellowship with us. If he heed our love, which will be the case if he be of God's elect and receive grace, he will turn from darkness into light and our love assumes the nature of a bond of perfectness. If he despise our love our very act of love will be to his greater damnation. But the cursing and persecution of the wicked may never tempt the child of God to live and act from the principle of hatred, to reward evil for evil, an eye for an eye and a tooth for a tooth.

As a single illustration from actual life and experience, the Lord points to the fact, that so God rains and causes His sun to shine upon the just and the unjust, thus bestowing good things upon them all, demanding that they shall employ them as means to walk in righteousness and light. For with God love is delight in perfection in the highest sense of the word. If now the wicked receive grace with rain and sunshine, they will walk in the light and have fellowship with God. If they do not receive grace they will employ the rain and the sunshine in the service of sin and receive the greater damnation.

But rain and sunshine is never grace and Matt. 5: 44, 45 does not prove the contention of the first point.

22. But does not Luke 6:36 plainly speak of God being kind to the unthankful and evil?

This text is far more simple than that of Matt. 5, because it merely speaks of the unthankful and evil. No one denies that God is kind to the unthankful and evil. Only, He is not kind to the reprobate unthankful and evil. The entire context of Luke 6:35, 36 shows clearly, that the Lord purposes to teach:

a. That His own people tasted the goodness and kindness of God toward them while they were and often still are unthankful and evil.

b. That, having tasted the love of God, as a love that reveals itself as grace and kindness toward the unthankful and evil, they must reveal that same kindness toward *their* enemies, lending and giving without ever hoping to receive again.

That God loves and is gracious to the ungodly in Christ, does not at all prove that He loves and is gracious to all the ungodly, even those that are outside of Christ.

23. Does not the text from Acts 14:16, 17 teach that God is gracious to the reprobate ungodly?

Evidently not; for:

a. It merely teaches that God did not leave Himself without witness to the heathen world even in the old dispensation. He revealed Himself as the One that must be thanked and served, for He did good from heaven, giving rain and fruitful seasons, filling them with food and gladness. And, naturally, by means of these testimonies the heathen knew that God is to be thanked and served.

b. However, the text states plainly, that God let them walk in their own sinful ways, the ways of iniquity and destruction. Though they knew God and received His witness, they received no grace and with their rain, fruitful seasons and food and gladness they served sin and were objects of His wrath and damnation. Fruitful seasons, food and gladness with material things are not grace, neither are they a manifestation of grace.

24. And how must I Tim. 4:10 be explained?

Either:

a. Saviour in the text means Preserver, as the synod of 1924 evidently understood the word and the Holland translation renders it. In that case the text does not speak of grace at all, but merely of God's providential preservation of all men, the wicked as well as the righteous, the reprobate as well as the elect. The text then means: God is a Preserver of all men, for He gives to all men their existence and life and all things necessary for the sustenance of their being; but especially of believers, for them and them only He preserves in His grace, leading them to eternal life.

Or:

b. Saviour has the usual meaning of Deliverer from sin and death. In that case the text means: God is a Saviour of all men, more specifically speaking of believers from among all men.

But which ever interpretation is preferred, the text does not support the theory of a common grace of God toward and upon the godly and the ungodly, the elect and the reprobate.

H. H.

ATTENTION

The Field Day of the Protestant Reformed Churches will be held July 4, at Franklin Park, Grand Rapids, Mich.

Further announcements later.

The Committee.

ATTENTIE

De Field Day van de Protestantsche Gereformeerde Kerken zal plaats vinden den vierden July in Franklin Park, Grand Rapids, Mich.

Nadere aankondiging later.

De Committee.

Simon Zelotes

Matth. 10:4.
Lukas 6:15.

Ware de roeping tot het Apostelambt door een mensch of groep van menschen geschiedt, dan zou met alle recht de kring welke de twaalf vormden, het product van de allergrofste willekeur mogen worden genoemd. Zoo doet men het in de wereld haast nooit, tenzij noodgedwongen. De wereld ziet altijd uit naar het edele, dat wat een naam heeft, aanzien geeft en voor de taak volkomen berekend is. Het is, naar het standpunt der wereld althans, ook haast onbegrijpelijk, dat de meest uiteenloopende karakters, de allergrootste tegenstellingen worden gezien in den kring welke Jezus om zich vergaderde.

Denk het even in, de Heiland treedt op temidden van een volk gebonden aan eeuwenoude traditie, gevoegd met het hand en tand vasthouden aan eigen volksbestaan, alles verachtend en bekampend wat dit in den weg staat, en zie, nu komt daar van uit Nazareth, het verachte plaatsje in Galilea, een Rabbi van wien niemand iets afweet, hij stoort zich niet aan datgene wat voor den Jood het één en het al uitmaakt — vóór Rome is hij niet, en evenmin kan gezegd, dat hij **tegen** den onderdrukker is. Hij striemt vriend en vijand, gaat zijns weegs, wordt tot op zekere hoogte populair, zoo zelfs, dat voor tijd en wijle een groote hoop volks hem volgt, ofschoon de massa hem niet begrijpt. Doch daar blijft het niet bij. Van uit die volgelingen worden enkelen geroepen, wel nauw aan elkander verwant, doch alledaagsche menschen waar niemand naar omzag, een eenvoudig visschersberoep uitoefenend, en die feitelijk nooit of te immer eenigen indruk zullen maken op het volk waartoe zij behoorden, laat staan op de omliggende volkeren.

Erger nog.

Had het nu slechts bij eenvoudigen gebleven, bij menschen uit een en denzelfden kring, dan zou een zeker toeleg en einddoel kunnen worden gedacht, zij het dan ook voor de wereld van die dagen onverklaarbaar noch verstaanbaar. Maar ziet, even vreemd als zijn leer is ook zijn wijze van handelen zooals deze openbaar wordt in de roeping en aanstelling dergenen die zijne Apostelen worden genaamd, de uitersten ontmoeten elkander en vormen de haast ondenkbare contrasten.

Eerst riep Hij eenige visschers tot Zich, met het voorbijgaan van Farizeën en Schriftgeleerden, dat deed al vreemd aan. Daarna riep Hij een man, die in dienst stond van den onderdrukker en aartsvijand des volks. Een Jood zoo zeer gehaat en veracht, dat niemand er aan dacht met zoo *iemand* zich in te laten, verstooten zelfs van zijn nabestaanden en buitengeworpen uit den kring der kerk. Nu, tot dienzelfden kring wordt nog een man toegevoegd, die tot de vrijheidshelden mag gerekend worden der schoone Joodsche zaak van het nationale volksbestaan: Simon Zelotes, ook wel Simon Kananites genaamd.

Plaats beiden even naast elkander, Mattheus de tollenaar en Simon Zelotes, en de schrille tegenstelling springt immers direct in het oog? De een sluit den ander uit. Stel u eens voor dat in gemeenteraad of landsregeering door de bevoegde autoriteiten een lage en gewetenlooze geldschieter en een radicale, roodgekleurde heethoofdige partij-ijveraar tegelijk werden benoemd om met elkander voor 's lands zaken te zorgen, zou dat niet bewijs zijn van de allergrofste willekeur en onverstandig handelen? Zulke menschen hebben te ver uiteenloopende ideën en zullen niet in staat zijn op één enkel punt met elkander overeen te komen, laat staan constructief te arbeiden.

Zoo ongeveer is het verschil tusschen afkomst en opvoeding der beide Apostelen bovengenoemd. Had de een met alles gebroken wat hem aan Israel verbond, de ander viel in het tegenovergestelde uiterste door zich aan te sluiten bij de uiterste revolutie richting of radicale partij van dien tijd.

Zoo zou onze keuze niet geweest zijn, noch de keuze der wereld. Dit houdt natuurlijk verband met het geestelijk karakter van Christus' koninkrijk, dat niet van deze aarde was en waarom Hij Zich van een aardsche maatstaf dan ook niet bediende. Hij verkoos zooals niemand zou verkiezen, Hij is in alles anders dan de wereld en wordt in geen enkel opzicht door haar begrepen.

Doch zooals het verschil duidelijk uitkomt wanneer Mattheus en Simon Zelotes naast elkander worden geplaatst, nog scherper komt dit uit wanneer we Simon naast Jezus plaatsen. De Heiland had een ander zwaard waarmede Hij streed, een ander oogmerk en doel, een andere strijd dan de Zeloot die feitelijk niets anders dan een politiek ontevredene was en zich met een herkregen nationale vrijheid tevreden wist. De een alles er op aanleggend om de dingen van beneden te behartigen en als het hoogste na te jagen, zijn leven feil hebbend om Ceasar's juk van zich en zijn volk te werpen; de ander, alles gevend niet ter redding van aardsche, tijdelijke vrijheid, doch een ontbinden van de banden der geestelijke slavernij, door het stichten van een eeuwig-hemelsch koninkrijk, dat geen einde zou nemen, ook dan niet wanneer alle de koninkrijken dezer wereld er niet meer zullen zijn. Die dan ook tot dat einde, niet gekomen was om bloed te vergieten, maar om Zijn levensbloed te geven en doordien Zijn volk te bevrijden en het verkregen leven uit den dood meenemend hen te schenken.

Het is uiterst moeilijk om een juiste, afgeronde beschrijving van den Apostel te geven wiens naam we boven dit artikel schreven. Alleen in de drie eerste Evangeliën wordt ons zijn naam genoemd, terwijl in de Handelingen der Apostelen het feit vermeld staat, dat hij met de Apostelen terugkeerde van den Olijfberg en met de overigen zich in de opperzaal te Jeruzalem

bevindt, den grooten dag van het Pinksterfeest afwachtend.

Zijn naam alleen geeft ons eenig materiaal waardoor we iets van hem weten. Mattheus en Markus teekenen hem op met den naam Simon Kananites, terwijl Lukas hem den bijnaam geeft van Zelotes. Zelotes is de Grieksche naam voor het Chaldeesche Kananites en ziet dus niet, zooals sommigen meenen op de streek vanwaar Simon afkomstig is, maar op de politieke partij waaraan hij verbonden was. Deze partij stond bekend voor hun stipte en strikte opvatting der Mozaische godsdienst (Dr. Smith's New Test. Hist.).

Dezelfde partij der Zeloten (IJveraars) hield zich echter niet slechts bezig met enkele godsdienstige vormen, doch werden tevens de ijveraars die voor de vrijheid en onafhankelijkheid streden der Joodsche natie met alles daaraan verbonden.

In de Handelingen der Apostelen, nadat Petrus en de anderen voor den grooten Raad zijn gebracht, omdat zij vrijuit in den tempel hebben gesproken, treedt Gamaliël, een man van zeer grooten invloed, tusschenbeide en wijst op het gevaarlijke van het feit, dat de Apostelen gedood zouden worden. Hij wijst er op hoe voor deze menschen een zekere Theudas opstond, zeggende dat hij wat was. Daarna stond er op Judas, de Galileër, in de dagen der beschrijving. Naar alle waarschijnlijkheid waren deze beide mannen, hier genoemd, leiders van hen die zich Zeloten noemden. Naar luidt der meeste geschiedschrijvers lag het in het eerst niet in hun bedoeling om door ruw geweld zich te handhaven, doch werden later de partij van politieke ijveraars waar wellicht ook Barabbas toebehoorde.

Als later Herodes Agrippa tot koning der offeranden wordt gemaakt (A. D. 44), een aanstelling welke hij van de Romeinen ontving, verhaalt ons een geschiedschrijver, hoe deze Zeloten een hoogen muur bouwden, opdat hij niet langer vanuit zijn venster op den tempel te Jeruzalem kon zien.

Het vuur smeulde en ontvlamde zoo spoedig de gelegenheid zich voordeed. Alle de namen en feiten te noemen zou ons van het onderwerp, waarover wij schrijven, afbrengen, het zij daarom genoeg wanneer we weten, dat het einde van deze ijveraars kwam in het beleg van Jeruzalem (70 A. D.) waar de stad en tempel in asch werden gelegd, meer dan een millioen mannen werden gedood, negen en zeventig duizend werden gevangen genomen en al degenen die boven de zeventien jaren oud waren naar de mijnen in Egypte werden gezonden, of in Europa in de arena's tot voedsel der wilde dieren en tot vermaak der toeschouwers dienden.

Hun spraak maakt hen openbaar als zij later Jezus antwoorden: Wij hebben geen heer of meester dan God alleen.

Tot deze partij, naar alle waarschijnlijkheid behoorde ook deze Apostel. Heeft het hem wellicht in de ziel gegrepen, dat de eer van Israel weg was en het hoogste ideaal voor hem in niets minder bestond dan in de herstelling van de vroegere glorie van David's troon?

Dat het enkel om aardsche glorie te doen was schijnt ons, met het oog op de hoog-heerlijke roeping, niet het motief van dezen Zeloot te zijn geweest, als in hem het verlangen van vroegere heerlijkheid telkens weer boven komt. De opvatting moge dan aardsch zijn, gelijk dit ook het geval met de andere Apostelen was, er ontbrak geen geestelijk leven.

Ook deze Apostel, schoon de Schrift er verder over zwijgt nadat ons zijn naam is vermeld, is door den H. Geest toe- en voorbereid, om mede de grondslag der kerk te leggen. Wat hem tot den Heiland gebracht heeft, dat is de gelegenheid,, wordt ons niet gemeld en is ook overbodig.

De Heiland heeft ook dezen willen gebruiken en bekwaam gemaakt drager te zijn van Zijn Woord. We hebben in de rijke verscheidenheid die deze kring kenmerkt, een miniatuur van wat de kerk der nieuwe bedeeling is.

Niet de Zeloot langer strijdend voor het aardsche herstel van een koninkrijk dezer aarde, doch een ijveraar werd hij voor het eeuwig koninkrijk van God en Zijnen Christus.

W. V.

CORRESPONDENTIE

Vanwege gebrek aan plaatsruimte moet het laatste gedeelte van mijn antwoord op de vraag van de Mannenvereeniging te Hudsonville blijven liggen tot een volgend nummer.

Dit is ook het geval met een ingezonden stuk uit Los Angeles, dat we ook de volgende maal hopen te kunnen plaatsen.

Mag ik tevens de inzenders herinneren, dat ingezonden stukken niet langer mogen zijn dan ongeveer duizend woorden? Dit is een besluit der redaktie. Sommige inzenders zijn blijkbaar niet met dit besluit bekend. Er zijn in elk nummer van ons blad twee bladzijden beschikbaar gesteld voor ingezonden stukken. Vandaar de beperking van de lengte der stukken.

H. H.

BEKENDMAKING

De zomer vergadering van het Curatorium onzer Theol. School staat gehouden te worden, zoo de Heere wil, 20 Juni 1933, om half vier des namiddags in de Creston Prot. Geref. kerk te Grand Rapids, Mich.

Alle adspiranten voor onze School worden op deze vergadering verwacht, in bezit zijnde van een bewijs van lidmaatschap in een onzer gemeenten, alsmede een aanbeveling van zijn kerkeraad.

L. Vermeer, Secr.

Work Done In California

It seems but proper to us that we give a report of our work done in and around Los Angeles, and that we give this report publication in our Standard Bearer to be read by all our people, seeing it was all our people who, through the classis, sent us to labor in this newest field of activities. Although we will make this report as informal as possible.

First of all, let us remark about the activities of the Los Angeles congregation. On the Lord's Day, services are held three times. The morning and evening services are conducted in the English language, and the afternoon service in the Holland language. After the morning services catechism classes are held for the children. So it is plain that our people at Los Angeles are in the courts of the Lord most of the Sabbath Day. The reason that catechism classes are held on Sunday after the morning service, is that a few of the children must come over 20 miles to the place of meeting, making it nearly impossible during the week days. The place of worship reminded us very much of Holland congregation. Also here the people of God worship in a rented store, as much in the center of the Holland settlement as possible. I speak of the Holland settlement here, because the Hollanders are but as a drop in the bucket in the large city of Los Angeles, a city numbering 1,300,000 inhabitants. There are, however, quite a number of Hollanders, that have drifted far from the covenant into the world, especially in the days of so-called prosperity, some of whom in these days of chastisement are seeking return to the ways of the fathers. We will return to this phase of the situation in Los Angeles later in our article.

Discussing the activities of this small congregation, we find that they are active despite their smallness. Two societies meet every week. On Tuesday evenings the Men's society meets regularly. The topic under discussion during our stay of six weeks was, "Het Evangelie" by Prof. Heyns of Calvin Seminary. These articles by the Prof, were written in "De Wachter," official organ of the Christian Reformed churches. In them we found a terrible and sinful attempt to undermine the foundations of our Reformed truths. It can readily be understood therefore that these discussions were very interesting and educational, and again we were convinced that our Protestant Reformed people may never forget the essential differences which historically and in the future gives our churches an absulute and perfect right of existence. In this Men's society it becomes again so plain that the Almighty Jehovah wills at all times a people, however small in number they may be, to defend and confess to all, that God is *One* and unchangeably the Same both in election and reprobation and that in this all He alone is the Sovereign One, to be adored eternally.

But to continue our report.

On Thursday evenings the Young People's society meets. Also this society is small, numbering eight members, but everyone is active and enthused about the study of the truth. During these meetings the "Three Points" have been discussed this past winter. During our stay amongst them, we finished the second and third points. As visitors are always welcome in both society meetings, there come some of the Christian Reformed Church. And mostly because of this we experienced that more and more we must impersonally dwell on the positive principles of our movement, in order that the impression is not left that our battle is against flesh and blood, but against the principles of despised Arminianism, which find their root in the first sin in Paradise of old. For Arminianism is older than Arminius and feels therefore perfectly at home in the temptation of the Devil, when the words fell from his lips to mother Eve: "Thou shalt be as God".

This brings us to our impressions of the future, for this congregation in far away Los Angeles. First of all it cannot be denied that our people as a whole understand the fundamental principles underlying the movement of the Protestant Reformed Churches. We visited most of the congregation and discovered a warm love and devotion to the truth. They all desire the strong emphasis of our doctrine in Sunday worship and in weekday meetings. And yet much care and tact must be used in this connection. Whenever the doctrine is bluntly or rudely presented, offence is easily caused. California is in this respect somewhat different than the East. And this fact can readily be explained. The people in this far west locality are not personally acquainted with the bitter enmity and strife our denomination had to suffer and go through since 1924. Surely our doctrine is desired in Los Angeles and elsewhere in California, just as strong and in as much detail as our people desire it in the East, but care must be exercised in the way of presentation. And thus there is surely a future for our congregation in Los Angeles. The necessity of changing from three to two services is being felt by all, in order that *all* our people may come to *all* the services. This cannot be done with three services. Also the congregation is feeling more and more the lack of a shepherd of their own; one who can systematically perform all the labors to be done in her midst. Therefore if the classis grants to her the necessary funds, this congregation will soon issue a call to one of God's servants. May her efforts be blessed.

This brings us also to another remark. We did not have the privilege to preach in Bellflower, a small city about eighteen miles from Los Angeles. But we did visit here the people interested in our cause. For the last three or four months things have been more or less disorganized here. The reason is because there is no systematic and continuous work performed. Meetings arranged in Bellflower were continued until the visiting minister from Los Angeles would again

have to leave, and then the meetings would again have to be postponed, until the next visiting minister arrived in Los Angeles. Two or three weeks would elapse between the two, and the work in Bellflower had to be laid down temporarily. This necessitated confusion because there are no advertising facilities in this town. But it seems to us that if the services in Los Angeles were so arranged that also our people in Bellflower were able to attend one or two services there, it would simplify matters considerably, if not permanently, and if Bellflower then would become strong enough for organization separately from Los Angeles, then there would be a fine nucleus to begin with. This would also make Los Angeles stronger for the time being. This is however but a suggestion for consideration. It surely is true that wherever one goes amongst the Holland people in California, there is an element that hungers and longs for a return to the old trodden paths of the fathers. Epecially in Ripon, about three hundred miles north of Los Angeles there is a strong group of God's people inclined to the truth as we love and confess it.

Therefore we may truly say, that it was a pleasant six weeks spent in sunny California amongst our people, and our work was made pleasant by the hearty reception of the people. It was also our privilege to visit a few days with Rev. G. Vos and his family, and meet many of his congregation. Surely we have in Redlands a wonder of God's grace. A neat and very practical church building has been erected, and when we left there, plans were being made to erect a suitable parsonage. A Christian School one hundred per cent attended by the children of our people flourishes also in Redlands. And the fifty-five families are to the observant visitor, as *one* family, working together in unity and love. The work of Rev. Vos is very much appreciated and the devotion of the congregation is much cause of joy to him. One Sunday out of the six exchange of pulpits was made by Rev. Vos and the visiting pastor in Los Angeles. Redlands also wishes to become acquainted with our ministers. And it surely was a pleasure for us also to be able to preach there, as well as give a lecture under the auspices of the Men's society, on the subject: "The Problem of Suffering and its Solution in the book of Job". This was spoken in the Holland language. And thus California will not soon be forgotten by the child of God visiting or working there, because God reveals Himself so wonderfully in nature in this flower state. But as it always is, where God reveals Himself most majestically, there the world wallows the more in sin. But then also the antithesis becomes more glorious, for the world exclaims in haughty pride at the greatness of nature: Is not this *our Babylon* great? while the child of God humbly confessing his nothingness, exclaims: "We praise Thee, O God, we praise Thee, for that Thy Name is near: Thy wondrous works declare".

L. Vermeer

THE SHEPHERD MASTER

The Lord is with us, let our courage falter not;
He leads the way before us—what have we to fear?
His everlasting arms are underneath us,
And His voice in ev'ry time of trial we may hear.

The foe, however strong, shall flee before us, and
The clouds that rise shall rifted be, and bright the day;
His word of promise is: "I will be with thee;
I will go before, and lead thee in the perfect way.

To do His perfect will our daily prayer shall be;
Wherever He may call or need us we will gladly go;
A Shepherd, and a Master, kind and patient,
He will point the way, and grace abundant will bestow.

Where the Shepherd leads us, we His voice of love obey;
And the hand that feeds us, we will follow all the way.
Where the light precedes us, we will go without delay;
Where the Master needs us, we will work today.

I will bless the Lord, who hath given me counsel. —Ps. 16:7.

Not slothful in business; fervent in spirit; serving the Lord. —Rom. 12. II.

Mine be the reverent, listening love
That waits all day on Thee,
With the service of a watchful heart
Which no one else can see.

Nothing is small or great in God's sight; whatever He wills becomes great to us, however seemingly trifling, and if once the voice of conscience tells us that He requires anything of us, we have no right to measure its importance. On the other hand, whatever He would not have us do, however important we may think it, is as nought to us. How do you know what you may lose by neglecting this duty, which you think so trifling, or the blessing which its faithful performance may bring? Be sure that if you do your very best in that which is laid upon you daily, you will not be left without sufficient help when some weightier occasion arises. Give yourself to Him, trust Him, fix your eye upon Him, listen to His voice, and then go on bravely and cheerfully.